

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Natali Sanders • n13 • Annie Lascaux •
R. Harbinger • edwardhooper
• Orosz István • Zspider • Xenothep
• Vihartáncos • SzaGe • Erdős Sándor
• Kohász • Tumicz Krisztina • Ann Heart
• Baranyi Imre • csabi6669
• angyalka146 • Charles • atesz990
• Krómer Ágnes • Józsa Bence
• Jimmy Cartwright • jocker • Alkony

XVI. évf., 1. szám, 2024. január

Mark Kolobaev

BAHARAC 7

BAHARAC 3

SAGA

Underwater base

Last light e5

"The One King"

Welcome on CGSpace

Qersland

INFO BOX

MARK KOLOBAEV - SENIOR CONCEPT ARTIST @ TERRAFORM STUDIOS

Grúziai koncepcióművész, aki a film- és videojáték-iparra specializálódott. Több mint tíz éves számítógépes grafikai tapasztalattal, rengeteg tudást és kreativitást visz minden projektbe.

Web: <https://www.markkolobaev.com>

Portfóliók: <https://www.artstation.com/mous>

<https://www.behance.net/kolobaevmark>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/markkolobaev>

https://www.instagram.com/kolobaev_mark

<https://www.youtube.com/elementedition>

Szerkesztői köszöntő

Új év, új lendület, új remények, régi álmok, vágyak. A 2024 a végtelen lehetőségek éve. Bolygónk felfoghatatlan sebességgel száguld keresztül a végtelen téren, csillagával, galaxisával együtt. Parányokként éljük rajta szempillantásnyi életünket. Az emberiség mégis sokkal többnek gondolja magát annál, mint ami valójában. Am egyáltalán nem mindegy, hogyan, mivel töltjük ittlétünket, miként viszonyulunk embertársainkhoz, a körülöttünk szorgoskodó élővilághoz, a bennünket körbeölelő világhoz.

Az AKF-nek is új lendületet adunk, bár ismét picit késve, de annál nagyobb szeretettel.

Beindult a szezon, így hét pályázati lehetőséget is hoztunk nektek. A különböző témák között talán találtok olyat, ami kedvetekre való.

Elmaradhatatlan novelláink is elgondolkodtatnak arról, kik is vagyunk, hogyan is viselkedünk.

Új sorozatunkban is egy olyan világ tárulhat fel a kedves olvasók szeme előtt, amely azt a kérdést is körbejárja, meddig képes elmenni az ember, válassza akár a rossz, akár a jó irányt.

A mostani próbagoblinos novella a boldogság kérdésével foglalkozik.

Mozijegy rovatunkban mélyre merülünk, de reméljük, a strandidőre kiheveritek az okozott traumát, és be mertek majd menni a medencékbe, akár éjszaka is...

Verseink változatosak, érzelemdúsak, néhol elgondolkodtatók, néhol csak szórakoztatók, de mindenképp érdemes elolvasni azokat is.

Ezúton kívánunk sikeres, jó évet mindannyiútoknak, legyetek alkotóink vagy olvasóink!

-Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Pályázatok

- **HPSZ 2.** (Hatalom, pénz, szerelem) pályázat . 4
- **Mágikus szerelem**
– romantika/erotika novellapályázat 4
- Alkotói pályázat: **Add tovább!** 5
- **Terézanyu Pályázat 2024** 5
- Triangulum - **Fantasy novella pályázat!** 6
- **#M500versek** 6
- „Máguskód” novellapályázat 7

Novellák

- Natali Sanders - **Az üveggömb** 9
- n13 - **Hegedű** 10
- Annie Lascaux - **Alsóbbrendű fajok** 11
- R. Harbinger - **Lélekkesztyű** 12
- edwardhooper - **A gyalog** 15
- Orosz István - **A fészek** 17
- Zspider - **A fekete Lótusz árnyékában** 19

Sorozat

- Xenothep - **609-01** 21

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

- Vihartáncos - **Nem tehetsz mindenkit boldoggá; nem vagy póni** 24

Mozijegy

- SzaGe - *Medencék és horrorok*
Éjszakai merülés / Night Swim (2024) 30

Versek

- Erdős Sándor - **Lélektűz** 32
- Kohász - **Vágyak** 32
- Natali Sanders - **Boldog Új Évet!** 32
- Tumicz Krisztina - **közel az éghez** 32
- Ann Heart - **Tavasza** 33
- Baranyi Imre - **Komor telünk** 33
- edwardhooper - **Nincstelen** 33
- csabi6669 - **Dérre ébredtem...** 33
- angyalka146 - **Vágy-álom** 34
- Charles - **Mikor veled repültem** 34
- atesz990 - **Vallomás** 34
- Krómer Ágnes - **Angyali csend** 34
- Józsa Bence - **A csend** 34
- Jimmy Cartwright - **Kanizsai traktor** 35
- jocker - **Nők legjobbika: Aliz!** 35
- Erdős Sándor - **A beteg nyárfa** 35
- Alkony - **Lehajtott fejfel** 35

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

HPSZ 2. (Hatalom, pénz, szerelem) pályázat

A Vízió Könyvkiadó Egyesület HPSZ 2 címmel krimi/thriller novellapályázatot hirdet a **Hatalom, pénz, szerelem** pályázat folytatásaként.

A HPSZ 2 novellapályázat feltételei:

Kiíró: Vízió Könyvkiadó Egyesület (vikönyv)

Pályázat kezdő időpontja: 2024. 01. 07

Beadási határidő: 2024. 03. 01

Eredményhirdetés: 2024. 04. 15-én a Vízió Könyvkiadó Egyesület facebook oldalán, a nyertes pályázók egyéni kiértékelése mellett.

Pályázhat: bárki, aki betöltötte 18. életévét.

Díjazás: a kötetbe kerülő szerzők kedvezményes árú kötet vásárlására jogosultak.

A pályázatra olyan novellákat várunk, amelyek még nyilvánosan nem jelentek meg, sem nyomtatásban, sem internetes oldalon.

Formátum: doc. vagy docx. fájl, Times New Roman, 12-es betűméret, A/5-ös méret

Terjedelem: minimum 3000(háromezer) – maximum 15000 (tizenötezer) karakter. A minimum/maximum kerettől eltérő művek kizáródnak a pályázatból.

Nevezési díj: nincs

Pályázat menete: A szerzők az itt kitölthető pályázati adatlapon beküldik pályaművüket. Maximum 3 db novella lehet egy szerzőtől és csak külön adatlapon. A beérkezett művek a beérkezést követően előszűrésre kerülnek, ahol kizárjuk a pornográf, politikai, obszcén, és a közízléssel összeférhetetlen műveket. Ezt követően, több lépcsőben, az Vikönyv könyvkiadó egyesület szakmai szempontok alapján kiválasztják a legjobb novellákat.

A kiemelkedő művek szerzőit a bírálatot követően emailben értesítjük, részükre korrektúrát, szerkesztést biztosítunk

A pályázatok elbírálását a Vízió Könyvkiadó Egyesület, valamint felkért független bírálók végzik.

A legjobb művek bekerülnek a Vízió Könyvkiadó kiadásában megjelenő kötetbe, mely nyomtatott formában várhatólag 2024. május-június hónapban kerül kiadásra, amit a szerző(k) és a kiadó külön szerződésben rögzít. A szerzők kedvezményes példány vásárlására jogosultak.

A pályázató fenntartja a változtatás jogát, amennyiben megfelelő számú és minőségű novella nem érkezik be, a pályázat törlésre kerül.

Kapcsolattartók: Saláth Barbara, Városi Emese,

Tájékoztatás kérése: ezpalyazat@gmail.com, kapcsolat@konyvtamogato.hu

Forrás: <https://vikonyv.hu/hpsz-2-hatalom-penz-szerelem-palyazat/>

Mágikus szerelem

– romantika/erotika novellapályázat

Bájital, mágia, varázslat, ezotéria, szerelmi kémia, vonzalom. Szerelem a földön, mennyei boldogság, nem evilági kapcsolat, amely elrepít egészen az úrig vagy még annál is messzebb? Novellád lehet szívhez szóló romantika/erotika, fantasy, sci-fi vagy bármi, aminek a szerelem/erotika a témája. Mutasd meg végtelen fantáziád és kerülj be különleges kötetünkbe.

A Vízió Könyvkiadó Egyesület Mágikus szerelem címmel romantika/erotika novellapályázatot hirdet.

A Mágikus szerelem novellapályázat feltételei:

Kiíró: Vízió Könyvkiadó Egyesület (vikönyv)

Pályázat kezdő időpontja: 2024. 01. 09

Beadási határidő: 2024. 03. 01

Eredményhirdetés: 2024. 04. 15-én a Vízió Könyvkiadó Egyesület facebook oldalán, a nyertes pályázók egyéni kiértékelése mellett.

Pályázhat: bárki, aki betöltötte 18. életévét.

Beküldés: Pályázati adatlap

Díjazás: a kötetbe kerülő szerzők kedvezményes árú kötet vásárlására jogosultak.

A pályázatra olyan novellákat várunk, amelyek még nyilvánosan nem jelentek meg, sem nyomtatásban, sem internetes oldalon.

Formátum: doc. vagy docx. fájl, Times New Roman, 12-es betűméret, A/5-ös méret

Terjedelem: minimum 3000 (háromezer) – maximum 15.000 (tizenötezer) karakter. A minimum/maximum kerettől eltérő művek kizáródnak a pályázatból.

Nevezési díj: nincs

Pályázat menete: A szerzők az itt kitölthető pályázati adatlapon beküldik pályaművüket. Maximum 3 db novella lehet egy szer-

zótól és csak külön adatlapon. A beérkezett művek a beérkezést követően előszűrésre kerülnek, ahol kizárjuk a pornográf, politikai, obszcén, és a közízléssel összeférhetetlen műveket. Ezt követően, több lépcsőben, az Vikönyv kiadó egyesület szakmai szempontok alapján kiválasztják a legjobb novellákat.

A kiemelkedő művek szerzőit a bírálatot követően emailben értesítjük, részükre korrektúrát, szerkesztést biztosítunk

A pályázatok elbírálását a Vízió Könyvkiadó Egyesület, valamint felkért független bírálók végzik.

A legjobb művek bekerülnek a Vízió Könyvkiadó kiadásában megjelenő kötetbe, mely nyomtatott formában várhatólag 2024. május-június hónapban kerül kiadásra, amit a szerző(k) és a kiadó külön szerződésben rögzít. A szerzők kedvezményes példány vásárlására jogosultak.

A pályázató fenntartja a változtatás jogát, amennyiben megfelelő számú és minőségű novella nem érkezik be, a pályázat törlésre kerül.

Kapcsolattartók: Városi Emese, Egri Zsuzsa

Tájékoztatás kérése: ezpalyazat@gmail.com, info@vikonyv.hu

[Jelentkezési lap](#)

<https://vikonyv.hu/magikus-szerelem-romantika-erotika-novellapalyazat/>

Forrás:

Alkotói pályázat: ADD TOVÁBBI!

Az online Liget folyóirat **ADD TOVÁBBI!** címmel hirdet alkotói pályázatot.

A hívó kifejezéshez bárhogyan kapcsolódó, bármilyen formában és hangnemben alkotott, irodalmi igényvel készült műveket (vers, novella, esszé) várunk, amelyek tetszés szerint élhetnek az online folyóirat technikai lehetőségeivel (pl. hang-, kép-, filmrészlet felhasználása). A terjedelmet nem szabjuk meg, de javasoljuk, hogy a pályázók előzetesen [tájékozódjanak a folyóiratban megjelenő írások jellegéről](#).

Egy pályázó több művet is beküldhet, de kérjük, hogy még publikálatlan művekkel pályázzanak. A korábbi online megjelenést is publikációnak tekintjük.

A műveket **elektronikus úton** lehet beküldeni: palyazat.ligetmuhely.com

Kérjük, emailben ne küldjenek pályázatot.

A beérkező műveket folyamatosan olvassuk, **minden pályázónak elektronikus úton válaszolunk.**

A szerkesztőség által kiválasztott művek megjelennek az [online Liget folyóiratban](#).

A sikeres pályázók szerzői honoráriumot és további publikálási lehetőséget kapnak.

Beküldési határidő: 2024. március 4.

További információ:

Horgas Judit - palyazat@ligetmuhely.com

Forrás: <https://ligetmuhely.com/liget/alkotoi-palyazat-add-tovabb/>

Terézanyu Pályázat 2024

A Terézanyu pályázat a 10. jubileumi alkalomhoz érkezett, az Eisberg Hungary Kft támogatásának köszönhetően kerül megrendezésre. 2024. január elsejétől három témában várjuk az egyes szám első személyben megírt pályaműveket.

Jubileumi Terézanyu Pályázat témái:

- A női közösségek, barátságok életbevágó, megtartó szerepe életünkben: sisterhood- történeteket várunk arról, kinek, miben, hogyan segített egy közösség, egy barátság? Különös tekintettel arra, hogy a pályázat 10 éves története során több ezer nő került egymással kapcsolatba, barátságok, együttműködések születtek.
- Ehhez szorosan kapcsolódik a másik téma, melynek címe: Most én jövök! Hogyan gondoskodjunk magunkról? Mit teszünk annak érdekében, hogy egészségesek maradjunk, hogy élvezni tudjuk az életünket? Mi a szerepe a közösségnek abban, hogy tudatosan éljünk, tudatosan változtassunk, és ne várjuk meg, míg az élet kényszerít rá bennünket?
- Figyelem, koedukált téma, nők, férfiak, családok írásait várjuk- a kisgyerekes lét, a szülővé, családdá válás örömei ÉS terhei: Te, Ti hogyan élitek meg? Mi a könnyű, mi a nehéz, egyáltalán: hogy vagy, hogy vagyatok? Van segítségetek? Boldogultok? El tudjátok osztani a feladatokat? Kire hárul a munka oroslánrésze? Mekkora a változás? Egyéni és páros kategóriában is pályázhattok!

Ugyanúgy, ahogyan az elmúlt évek pályázataiban, – mert a Terézanyu pályázat a változások közepette is állandó – most is várjuk történeteiteket. A pályázat kritériumai:

- Egyes szám első személyben, saját néven írt, saját történet, mely ne legyen több 5000 karakternél! 5000 karakternél hosszabb írást nem tudunk elfogadni.
- Kérjük, a történeted mellé pár mondatban írd meg magadról a legfontosabbakat: mikor születtél, hol élsz, munkád, hobbid- amit fontosnak tartasz magadról elmondani.

A beküldési felület megnyitása: 2024. január 01.

A pályázatok beadási határideje: 2024. május 05. éjfél

A pályázatok elbírálása és a díjátadó
2024. őszén várható.

Figyelem: csak 5000 karakter alatti, csak saját néven beadott, saját történetet tudunk elfogadni! **Mindhárom kategóriában lehet beadni pályaművet, de egy pályázót csak egy kategóriában tudunk díjazni.** A Terézanyu Online Kft., és az Eisberg Hungary Kft. munkatársai nem indulhatnak a pályázaton.

Forrás: <https://raczszusza.com/terezanyu-palyazat-2024/>

Triangulum - Fantasy novella pályázat!

A Marysol könyvkiadó várja pályaművedet! Írj és küldj be egy rövid fantasy novellát maximum 7000 karakter terjedelemben! A nyertes pályaművek bekerülnek a Triangulum című válogatott novellakötetbe! Itt az idő hogy ne csak lássanak, olvassanak is! További részletek: www.marysolbooks.com/palyazatok
Beküldés: palyazat@marysolbooks.com

Légy Te is a 2024 év amatőr fantasy novellistája! Van egy jó történeted? Ott lapul a fiókban? Vagy csupán simán kirázol az ujjadból egy izgalmas novellát!? Ha van egy jó történeted és szeretnéd könyv formájában viszontlátni, ne habozz! Gyerünk, ne csupán lássanak, olvassanak is! Küldd be pályaművedet a Marysol könyvkiadónak! Pályázz! A legjobb munkák megjelennek a 2024 évi Triangulum fantasy novellák kiadványunkban!

Nevezési díj nincs.

Pályázati feltételek:

- 18 éven aluliak csak szülői engedéllyel nevezhetnek
- Olyan magyar nyelven íródott novellákat várunk, amik nyomtatott formában még nem jelentek meg máshol.
- **Terjedelem:** maximum 7000 leütés – szóközökkel együtt.
- **Egy szerző maximum két művet küldhet be.**
- A beküldés után a novella módosítására, változtatásra már nincs lehetőség.
- Minden pályázó az írói nevét megjelölve küldje a pályázatát.
- **A pályázat formai követelményei:** Times New Roman betűtípus, 12 betűnagyság, szóközökkel együtt maximum 7000 karakter.

Kérnénk a formai követelmények betartását.

**A pályázati anyagok beérkezési határideje:
2024. március 15.**

Elbírálási határidő: 2024. március 30.

A beérkezett pályaműveket egy öt fős írókból és szerkesztőkből, bloggerekből álló csoport bírálja el.

Díjazás korosztályonként történik

korosztályok:

- 18 éves korig
- 18-24 éves kor között
- 25-36 éves kor között
- 37-48 éves kor között
- 49 – éves kortól

A novellákat erre a címre várjuk, csatolt word formátumban az író elérhetőségének pontos megnevezésével, valamint válasz e-mailcím megjelölésével:

palyazat@marysolbooks.com

A tárgymezőbe írjátok be: 2024 fantasy novella, vagy Triangulum

Kérjük a kiadótól érkezett válaszlevélre fokozatosan figyeljetelek, ha spambe, vagy egyéb fiókba teszi automatikusan a rendszer, húzzátok át az elsődleges posta fiókba (beérkezett elemek), így biztosan megérkeznek a további emailek is.

A Triangulum – 2024 év legjobb fantasy novellistái antológia várható megjelenése: 2024 május

Az antológiába bekerült novellaíróknak dedikálási eseményt biztosítunk a 2024. évi ünnepi könyvfesztiválon.

Forrás: <https://marysolbooks.com/palyazatok/>

#M500versek

Mohács városa országos versíró pályázatot hirdet hazánk 2026-ban esedékes jelentős eseménysorozata, a Mohácsi csata 500. évfordulójára való méltó megemlékezés jegyében.

**A pályaműveket
2024. május 31-ig
beérkezően kell feltölteni a
vers.mohacs500.hu
internetes oldalra.**

A részvétel ingyenes, a kiírás feltételeit a vers.mohacs500.hu oldalon találják.

Az 1526. évi mohácsi csata a magyar nemzet és a Keresztény Európa történelmének olyan meghatározó eseménye, amelynek 500. évfordulója alkalmából történő méltó megemlékezés történelmi, kulturális, nemzet- és külpolitikai, illetve térségfejlesztési szempontból is kiemelkedő jelentőséggel bír. Kiemelt cél, hogy olyan programok is megjelenjenek az emlékévkapcsán, melyek figyelemfelkeltő és ösztönző hatással bírnak az társadalom egészére. A jövő számára nincs nagyobb kincs, mint egy remekmű, legyen az emlékhely, egy műalkotás, vagy éppen egy vers.

Az ütközet óta sokan, sokféleképpen megfogalmazták a csatával és azt övező történetekkel kapcsolatos gondolataikat. Célunk a történelmi hűség mellett színvonalas irodalmi alkotásban kidomborítani a korabeli keresztény harco-

sok hősiességét, cselekedetük nagyságát, és a szomorúság mellett hangot adni a magyarság kultúrájának, értékeinek, élni akarásának és sokszínűségének. Azaz utalni arra, hogy „Mohács” nem a vége volt nemzetünk történelmének, hanem egy fájdalmas és példamutató állomása.

A pályázat tartalmi követelményei

(benyújtandó elemek)

- a verspályázaton magyar nyelvű, még semmilyen módon nem (elektronikusan sem) publikált, más pályázaton nem szerepeltetett, illetve szereplő költeménnyel lehet részt venni,
- legalább egy, legfeljebb három darab, maximum 100 soros költemény beadása szükséges,
- a pályaművek tekintetében műfaji megkötés nincs (azaz lehet vers, szabadvers, slam poetry, prózavers, stb.)

Bármelyik kért elem hiányában a pályázati munka érvénytelen. A kiíró egy alkalommal hiánypótlási felhívást küld. A kiíró a befogadott, érvényes pályázatról írásban értesíti a pályázót.

A pályázók köre

A pályázat nyilvános, azon bárki indulhat, aki tudomásul veszi, hogy a pályamű benyújtásával a pályázat szabályzatát magára nézve kötelezőnek ismeri el. Pályázni egyénileg lehet.

Beadás, elbírálás, eredmény

- a pályázóknak a pályaműve(ke)t a pályázati anyaggal (pályamű vagy művek és szerzői bemutatkozás) és a hiánytalanul valódi személyes adatokkal kitöltött adattal kizárólag elektronikus úton május 31-ig beérkezően kell feltölteni a vers.mohacs500.hu internetes oldalra (ezen a webcímen az online "Pályázati adatlap" kitöltésével). A határidő után érkezett pályázatok nem kerülnek elbírálásra;
- a pályaműveket a Kiíró által felkért kortárs szakmai, és a Kiíró által delegált tagokból álló ötfős zsűri bírálja el;
- a Kiíró fenntartja magának a jogot, hogy a Zsűri saját diszkrecionális jogkörében jogosult a Pályaművek elbírálására, illetve a nyertes kiválasztására;
- a pályázat elbírálása egy fordulóban történik;
- a nyertes pályázatot a Kiíró legkésőbb augusztus 29-ig hirdeti ki;
- a döntés ellen jogorvoslati lehetőség nincs;
- a döntésről valamennyi pályázó értesítést kap;
- A Kiíró a csataévfordulóra a beérkezett pályaművek E-bookban történő kiadását tervezi.

A pályázat díjazása

A pályaműveket a kiíró által felkért kortárs szakmai, és a delegált tagokból álló ötfős zsűri bírálja el legkésőbb 2024. augusztus 29-ig.

A nyertes pályázó bruttó 600.000,
a II. helyezett bruttó 300.000,
a III. helyezett 100.000 forint értékű mohácsi turisztikai szolgáltatáscsomagban részesül.

A zsűri által előválogatott pályaművekből közönségszavazás alapján bruttó 300.000 forint díjazással különdíjat is hirdet.

A teljes kiírás a <https://vers.mohacs500.hu> oldalon olvasható.

Forrás: <https://vers.mohacs500.hu>

„Máguskód” novellapályázat

...múltunk nem ismerve, jövőnk ködbe veszve...

A pályázat feladata egyszerű: a weboldalon található kiírásban szereplő történet köré kell „világot varázsolni”. A megírt történet lehet az ábrázolt mesetörredék előzménye, „utózmánya” (hogy adjunk a nyelvészkedő kritikusainknak is egy kis „nyünnyögnivalót”), időben és térben szabadon szárnyalva: Kötődhet csak annyiban hozzá, hogy valaki a furcsa világban hallott a szereplőkről, esetleg kereskedett velük, lopott tőlük vagy nyert el bármit a hátrakötött kezes kockadelezés nevű szerencsejátékban. A történet lehet drámai, félelmetes, de akár humoros is, az elvárásunk csupán annyi, hogy „hozza” a felvázolt helyszín és viszonyrendszer hangulatát.

A beérkező írásokból két kiadványt készítünk: lesz egy nyomtatott könyv azokból az írásokból, amelyeket elég jónak találunk és tematikailag jobban passzolnak az elgondolásunkhoz, illetve egy e-könyv formátumú kiadványt azokból a pályaművekből, amelyek szintén jók voltak, de kevésbé illeszkedtek a megosztott történetrészlet hangulatához, cselekményéhez. A gyenge, slendrián, esetleg nem témához kapcsolódó írásokat elutasítjuk.

FONTOS! A pályázati rendszerünk csak bejelentkezett (tehát regisztrált) felhasználóink pályaművet fogadja majd. Ha tehát ön nem regisztrált még a Marsbook.hu oldalára, ezt addig megteheti az alábbi linkre kattintva:

REGISZTRÁCIÓ

Nagyon FONTOS:

Pályázatokat e-mailben, levélben NEM fogadunk el, csak a Pályázattöltő felületünkön lehet feltölteni!

A beküldött pályázatot csak a szerződés visszaküldése után bíráljuk el.

A pályázathoz szükséges szerződés a Pályázattöltő felületen tölthető le.

A pályázat részletei:

A pályázatunkon várjuk minden olyan író fantasy vagy fantasy jellegű novelláját, aki szeretné egy színvonalas antológiában viszontlátni azt. Várjuk a szerzőket, akik készek alámerülni írásaikkal a megosztott történetrészlet fantasztikus helyszínére, kidolgozva a varázslatokkal teli,

idegen világ részleteit, lakóinak életét és kalandjait. A történet megírása előtt fontos, hogy a pályázó elolvassa és átgondolja a mellékletként megadott kis történetet, amelyet az alábbi gomb megnyomásával tud megnyitni:

Minden pályázó **egyetlen** munkájával indulhat, amelyet az ezen oldalon található **pályázati felületen** keresztül küldhet el kiadónkhoz. E-mail-ben küldött beadványokat **NEM** fogadunk be.

A pályázaton bárki indulhat, aki megfelel a lejjebb kiírt elvárásoknak. A pályázó a velünk való kommunikáció alatt (levelezés, szerződéskötés) a valódi nevét kell használnia, ám a kötetbe való bekerülés esetén természetesen használhat írói álnevet.

A beküldendő pályaművel szemben támasztott követelmények:

- Csakis a szerző **saját** írása lehet.
- Egy pályázó **csak egyetlen** pályaművel indulhat.
- Csak olyan írás lehet, **amelyet még nem publikált a szerző sehol**, sem nyomtatott, sem elektronikus formában.
- A novella terjedelme **nem lehet nagyobb 15.000 karakternél** (szóközökkel együtt)
- A novella címe nem lehet „Máguskód”, sem pedig „Legodaya világa”.
- A szerző - amennyiben művét beavogatjuk a kötetbe - a szerződéskötéskor elfogadja, hogy a beküldött írással kapcsolatos mindennemű szerzői joghoz kapcsolódó anyagi igényéről lemond a Marsbook Kiadóval szemben a megjelenéstől számított 2 éven belül. Ugyanakkor a szerződésben ez időre engedélyt ad a Marsbook Kiadó részére az „Máguskód” című antológia sokszorosítására, terjesztésére minden további anyagi igény támasztása nélkül.
- A novella nem tartalmazhat tiltott tartalmakat (gyermekpornográfia, közösség elleni izgatás stb.), illetve konkrét pártpolitikai állásfoglalást, véleményt, propagandát vagy utalást.
- A pályaművet .doc, .docx, .txt vagy .rtf kiterjesztésű fájlként lehet feltölteni. Más formátumú dokumentumot a rendszer nem fogad el.

A szerzővel szemben támasztott követelmények:

- Nagykorúság
- Cselekvőképesség

Határidők:

- A pályázat kezdése: 2024.01.21 00:01
- **Utolsó beküldési határidő: Nincs!** A pályázat úgynevezett „nyílt végű” pályázat. A megfelelőnek talált írásokat folyamatosan beszerkesztjük a kiadvány munkanyagába és amikor a nyomtatott könyv az általunk tervezett méretben elkészül, lezárjuk a pályázatot. Nem érdemes tehát halogatni a beküldést! A tervezett oldalszám 280 oldal.

Az elbírálás menete:

- A szabályosan feltöltött anyagokat a kiadó munkatársai a műhöz kapcsolódó szerződés beérkezését követően bírálják el. Azok, amelyek nem felelnek meg a követelményeknek (túl hosszúak stb. - lásd fent) már

itt kirostáljuk. Erről folyamatosan tájékoztatjuk az olvasóinkat ezen a felületünkön, a poszt alján. Itt nem nézzük a formai vagy helyesírási hibákat. **Aláírt és visszaküldött szerződés nélkül nem olvassuk el a beadványokat!** Ez fontos kritérium.

- A szerződés a pályázati feltöltőfelületen található, a konkrét jelentkezésnél.
- A megjelenésre váró kötet pillanatnyi „telítettségét” folyamatosan kijelöljük.
- A pályázat anyagából készülő „Máguskód” című antológia elkészültekor (100%-os „telítettségkor” és 100%-os „ellenőrzöttség” mellett) a pályázatot lezárjuk, vagyis nem lehet majd további anyagot feltölteni. *Itt jelezzük, hogy akkor is érdemes figyelni a telítettség százalékos arányát, ha már elérte a 100%-ot, ugyanis, ha menet közben ellenőrzéskor kiesik egy-egy írás, akkor a telítettség aránya 100% alá esik és a befogadórendszer újra kinyit.*

A díjazásról:

- A kiadó által legjobbnak ítélt novella kerül a kiadvány legelső helyére, amit véletlenszerű sorrendben követ majd a többi írás, amely bekerült a kötetekbe.
- A „legjobbra” értékelt írás szerzője térítésmentesen (a FOXPOST csomagküldés díját is a Kiadó állja Magyarország területén belül) kap egy példányt az „Máguskód” puhakötéses változatából az általa megjelölt csomagautomatába, illetve e-mail-ben egy példányt a „Legodaya világa” című e-könyvből.
- A kiadó által legjobbnak ítélt novella szerzője lehetőséget kap egy saját írásaiból általa összeállított novellagyűjtemény vagy egy regény e-book-ban való megjelenítésére (450.000 karakter terjedelemben, szóközökkel együtt), amelyet a kiadó díjmentesen szerkeszt és korrektúráz. A kiadás részleteiről a nyertessel egyedi szerződést kötünk.

Kiegészítés:

- Az antológiát csak kellő számú és minőségű beadvány esetén készítjük el. Ennek a mennyiségnek a meglétéről itt is és a közösségi médiában is számot adunk majd.
- Részvételi díj **NINCS!**
- A beadványok helyesírását javítani fogjuk, amennyiben szükséges. Ennek nincs külön díja.

Forrás: https://www.marsbook.hu/index.php?post=cikk_2024_maguskod

Natali Sanders

Az üveggömb

Mindig is az este volt a kedvenc időszakom. Legfőképpen karácsonykor. Már kicsi gyerekként azt vártam, hogy lemenjen a nap, felragyogjanak a csillagok, és az este selymes leplet terítsen az ablakokra. Ilyenkor elkezdődött a varázslat. Édesanyám – jó szokásunkhoz híven – megkérdezte, hogy melyik mesekönyvből olvasson fel – mert rengeteg mesekönyvünk volt ám –, milyen történethez lenne kedvem. Én, mint mindig, most is azt kértem, hogy leljen meg valami különlegességgel. Nem csalódtam. Az én selymeshangú, sellőalakú, kedves mosolyú anyukám, mielőtt beleült volna a kedvenc hintaszékébe, az ágyamhoz lépett, és kezembe adta a pingponggolyónyi üveggömböt, amit ő is az anyukájától kapott. Ez a kis gömb generációk óta öröklődött anyáról lányára, most épp rám – majd szelíd mosoly kíséretében arcon csókolt, komótosan elhelyezkedett a székében, és belefogott a „Szépség és a szörnyeteg” történetébe.

A szemem magasságába emeltem a gömböt, belenéztam és elkezdődött a varázslat. A szemközti falon, mintha csak egy kivetítő lenne, megelevenedett a történet, s én ragyogó szemmel kísértem az elátkozott herceg és Belle történetét. Mondanom sem kell, hogy mennyire szerettem ezeket az estéket.

Valamivel a kilencedik születésnapom után azonban megváltozott minden. A meseesték ritkábbak lettek, a ház zajai is tompává váltak, s valahányszor bejött jó éjt kívánni az én mindig vidám anyukám, valahogy megfakult, vékonyná vált, csendessé, csak a szemében lobbant mosoly, mikor pusztit nyomott az arcomra, és átölelt. Az ölelései napról napra lettek erőtlenebbek, míg egy este hiába vártam, nem jött többé, nem mesélt bársonyos hangján, nem kívánt jó éjt.

Csendes temetése volt. Édesapám azt suttopta akkor a fülemben, hogy már a kisangyaloknak mesél.

Sok év eltelt azóta, már én is anya vagyok, nekem is van egy gyönyörű lányom, aki rajong a mesékért, s én szívesen mesélek neki, ahányszor csak kéri. Egyedül az szomorít el, hogy nem tudok olyan élményt adni a kicsikémnek, amilyet az üveggömbön át én kaptam, mivel elveszett azon a szomorú éjszakán, mikor anyukám eltávozott, s vele együtt a varázslat is eltűnt.

Ma karácsony estéje van. Luca, az én szemem fénye a kandalló előtti nagy fotelban kuporog, és tőprengő arckifejezéssel mustrálja a fenyőfánkat.

– Anyca – mert így hív –, valami hiányzik a fáról, olyan nem teljes.

– Mire gondolsz szívecském?

– Nem igazán tudom, de érzem, hogy valami fontos nincs rajta.

– Biztos, csak a születésnapod miatt érzed így, hisz holnap kilenc éves leszel, kész hölgy. És persze Karácsony első napja, a Téliapó is várható, mert nagyon jó gyerek voltál. Sok ez egyszerre. Menj szépen, és pihenj le!

– Rendben Anyca, de kérlek, mesélj nekem ma este, ülj ide mellém, szeretném még nézni a fát! – kérlel két ásítás között.

Elmosolyodom, nem tudok ellenállni szőke fürtös, égkék szemű, cseresznyepiros ajkú gyermekemnek, pedig ezer dolgom lenne, hisz holnap nagy nap lesz. Ma fejből mesélek – mondom, s beülök a fotelba, ő pedig az ölemben kucorodik, és érdeklődéssel figyel. Belekezek a számomra legkedvesebb történetbe, abba, ahogyan nekem mesélt az anyukám, és hogyan elevenedtek meg a mesealakok a falamon a csodás gömb segítségével. Eleinte nehézkesen találok a megfelelő szavakat, még mindig fáj a hiány, hiányzik az a bársonyos hang, ami a világomat jelentette, de aztán mintha egy gát szakadt volna át, ömleni kezdtek a szavak, újraéltem minden történetet, minden csodás estét, ami csak kettőnké volt. Luca hol hitetlenkedve, hol nagyokat kacagva, hol az arcomat simogatva hallgatta. Olyan jóleső volt végre elmesélni, és látni, és hallani, hogy az én kicsikém mennyire érti, és átéli igaz mesémet. Gondolataimból az óra hangos kondulása zökkentett ki, elütötte az éjfélt. Boldog születésnapot kívánva emelem fel csemetémet, ölelem, puszirom, ahol érem. Ő nagyokat kacag gyönyöröző hangján, túlcsoordul bennem a szeretetet, az én gyönyörű kincsem immár kilenc éves. Egy néma könnycsepp indul útjára az arcomon, benne a sóhajom az én drága anyám felé. Épp betöltöttem a kilencet, mikor rövid, gyors lefolyású betegség után meghalt. Szomorú emlékfószlányomból Luca hangja húz vissza.

– Nézd, Anyca, teljes lett a fa, már nem hiányos! Ott, középen van rajta egy gyönyörű üveggömb, és egy néni mosolyog benne. Olyan, mint te, csak kicsit idősebb. Nézd!

Megbabonázva követem lányom ujját, ami egyenesen a fa közepére mutat, és el sem hiszem, de mégis ott van a rég elveszett üveggömb, ragyog, mint egy csillag, s még látom drága anyám arcát benne, mielőtt egy kacsintás kíséretében eltűnne.

– Valóra vált a kívánságom – újságolja boldogan az én szívem csücske.

– Azt kértem születésnapomra, és karácsonyi ajándéknak is a Jézuskától, hogy egyszer hadd láthassam a nagymamám, és megkerüljön a csodagömböd, hogy többé ne légy szomorú, és nekem is úgy tudj mesélni, mint a te anyukád neked.

n13

Hegedű

Régebben én is olyan voltam, mint ti – vagyis ember. Sőt némelyek művésznek tartottak. Hangszerem a hegedű volt, amin már hatéves korom óta szorgalmasan gyakoroltam.

A hosszú évek alatt technikailag meglehetősen magas szintet értem el a hegedűjátékban. Legalábbis a kritikusa-im ezt írták rólam, és a koncerttermeket is mindig megtöltöttem.

Mindenfelé megfordultam a világban: Európa országai-ban, az Egyesült Államokban, Kanadában, Ausztráliában, Oroszországban, Japánban – csak hogy a legfontosabbakat említsem –, és hegedűjátékomat mindenhol frenetikus siker fogadta.

Siker, pénz és csillogás jellemezte az életemet. Bár, ha ez nem lett volna, én akkor is szorgalmasan gyakorolok tovább. Egyszerűen szerettem hegedülni és kész, azt hiszem, ez volt a kulcsa az egésznek.

Minden irtózatosan nehéz darab Bachtól Paganiniig egy újabb kihívást jelentett számomra, akár egy hegymászónak az ismeretlen sziklaorom, amit meg kell mászni, be kell venni, meg kell hódítani.

Szívós voltam és kitartó, addig nem nyugodtam amíg ki nem gyakoroltam a legnehezebb tételt is. Ha egy hónapig napi nyolc órába telt, az se számított!

A végén már úgy éreztem, hogy a hegedűm és én egyek vagyunk. Lelkem rezdülései spontán jutottak át a hallgatóságomhoz. Egy ősi nyelven kommunikáltunk, a szépség és az érzések nyelvén.

Imádtam a hangszereimet, volt is belőlük jó pár, de a kedvencem egy vörösesbarna Guarneri' del Gesù' volt. Habár már hosszú évek óta használtam, még mindig

fedeztem fel újabbnál újabb színeket és árnyalatokat a hangjában. Annak a csodás hegedűnek tényleg lelke volt, és a kezemben földöntúli hangon énekelt.

Egyedül, magányosan éltem, családra már nem maradt időm a temérdek gyakorlás és utazás miatt. Tudtam jól, hogy valamit valamiért, legalább nem tettem senkinek tönkre az életét.

Mire megöregedtem már megbántam, szerettem volna, ha unokák ugrándoznak körülöttem, de nem volt velem senki. Senki, csak a hegedűim. Szomorúan néztek. Már túl késő volt. Így hát elszántan tovább gyakoroltam hihetetlen szintre fejlesztve a technikámat.

Szép kort értem meg. Aztán amikor elkövetkezett a vég, könnyen és fájdalommentesen haltam meg, azt mondják, a szívem vitt el. Fényes temetésemen rengeteg ember gyászolt.

A végrendeletemben azt kértem, hogy hamvaimat azokban a havasokban szórják szét, ahová rendszeresen kirándultam a tiszta levegő és a megkapó látvány miatt, ott, ahol azok a délceg fenyők nőnek, amikből a hegedűket készítik.

A fák idővel felszívták a hamvaimat, és egyé váltam velük. Később a fákat kivágták és ügyes mesterek valóban prémiumkategóriás hangszereket készítettek belőlük.

Ma egy barna mesterhegedűben élek tovább. Éppen egy fiatal kislány játszik rajtam, éppoly komolyan és elhivatottan, ahogy annak idején én is tettem.

Koncentrál, felemeli a vonót, nagy fekete szeme kitágul, elhomályosul, orrcimpái megremegnek és én tiszta szívből dalolni kezdek, mindannyiunk boldogságára.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Annie Lascaux

Alsóbbrendű fajok

Szilárd Leó 1934-ben és 1936-ban két szabadalmat jelentett be a British Admiralitynek. Egy nyilvánosat, melyben homályosan utal az energiatárolásra, és egy titkosat, amely a bomba elvét írta le, de nem tudta, melyik elemmel tud a láncreakcióban részt venni.

Nem így volt ezzel Rezső, a patkány, akit még az óhazából hurcolt be az atomtudós. Rezső az egyik bőröndjében lakott a kettő közül, amit mindig magával vitt Leó mindenhol, csak a szállodaszobák magányában volt hajlandó kinyitni a nap legvégén, amikor már senki sem volt körülötte.

Szilárd Leó híres volt sugallatainak követéséről. Akik körülötte éltek, léteztek és dolgoztak, mind tapasztalták azt a jelenséget, hogy az atomtudós látta előre a jövőt, és cselekedeteivel képes volt befolyásolni azt. Sokat tudta váratlan utazásairól, és az azt megelőző titokzatos sugallatairól mesélni legjobb barátja, Wigner Jenő, sőt, talán arról is, mi lapult a másik bőröndjében.

Az egyikben, a lyukacsosban bujkált naphosszat Rezső, az atomfizikus. Szilárd Leó egyszerű házi kedvencnek tartotta maga mellett, szülőhazájára emlékeztette a magyar alomból származó patkány. Ha tudta volna, milyen képességek rejlenek Rezsőben, bizonyára sutba vágta volna minden homályos sugallatát a jövőre nézve, és örömmel használta volna ki a Rezső által nyújtott nagyon is konkrét és korrekt információkat. Azonban Szilárd Leó meglegedett kipattant ötletei zsenialitásaival, és nyugodtan dőlt hátra a karosszékben, egy finom cigarette-re gyújtva, midőn ifjú pályatársai nekiveselkednek ötletei kidolgozásának és megvalósításainak.

Ha tudta volna, hogy megoldásainak kulcsa ezerszer közelebb van hozzá, mint az valaha is gondolta!

Rezső foglalkozását tekintve ugyanolyan atomtudós volt, mint Szilárd Leó, megspékelve nem kevés filozofikus és melankolikus hajlammal, amit bizonyára a hosszas bőröndben tartózkodás segített elő.

A bőröndön vájt apró lyukakat nem csak levegőzésre használta, mint ahogyan azt a többi patkány tette volna, nem! Ő szabályos módon kileste Szilárd Leó íróasztalra hajigált terveit. Volt ideje számolgotásra naphosszat, így történt, hogy számos találmányát záros határidőn belül kiegészítette vagy befejezte. Kiváló gondolatai támadtak az uránium hasításáról, a tömegdefektus nagyságáról, a lassú és gyors neutronos atombontásról. De például Albert Einsteint is hónapokkal beelőzte, ami a relativitáselméletet illeti.

Rezső minden úton-módon próbálta jelezni tudományos munkáit. Hangos visítással próbálta Szilárd Leó tudtára hozni az eredményeit, azonban hiába, Leó nem beszélt patkányul, ő pedig hiába is jó magyar alomból származó patkány volt, sajnos nem beszélt egyetlen emberi nyelvet sem. A bőrönd falába apró körmeivel

megoldóképleteket vájt. Ezeket azonban a szemüvegét törölgető Szilárd Leó csupán hunyorgással díjazta, és a rázkódó patkányürülék rajzainak vélte az apró rovátkákat. Éjszakánként, amikor felnyitották bőröndje csatját és végre friss levegőhöz juthatott, farkincájának végével próbálta a levegőbe írni a képleteket.

Az ósdi szállodaszobák patkányai viszont hasukat fogó hangos hahotázással fogadták szenvedéseit, amivel igyekezett egy másik, nála sokkal alsóbbrendű faj tudomására hozni, hogy végzetük kulcsát farigcsálgják éppen. Kinézték Rezsőt, az az igazság. Nem hogy a matematikához, fizikához, atomfizikához nem értettek, de még gúnyos és rosszindulatú is volt egytől-egyig mindegyik, akárhány városban is járt gazdájával a patkány.

Az az igazság, hiába is próbálta Rezső minden általa elérhető eszközzel figyelmeztetni Leót, és ez által az emberiséget az atomtechnológia végzetes mivoltára, hiába is volt szuperintelligens, kommunikációs kísérletei rendre kudarcba fúltak.

Nem volt mit tenni. Rezső egy idő után karba tett kézzel várta rövidke élete végét. Már nem akarta megmenteni az emberiséget, már senkit sem akart figyelmeztetni semmiféle veszélyre. Egyszerűen csak egy patkány szeretett volna lenni, épp úgy, mint a többi éjszakánként lyukakból előkerülő gonosz kis jószág. Különbféle jógapozitúrákba helyezkedett el, miközben erősen összpontosított a reinkarnációra.

Sikerülnie kell! Léteznie kell a következő életnek! Az újjászületésre, a karmára és a biológiára kell koncentrálnom most minden erőmmel! Legalább ez az egy sikerüljön neki az életben! – Minden erejével folyamatosan csak erre koncentrált heteken át, míg végre egy reggel kimúlt.

Ütem nélküli puffanásokra lett figyelmes hirtelen. Sötét volt, doh- és penészszag. Nyújtózott egyet, lábai hideg víztócsát érintettek. A hangok fentről érkeztek, és egyre inkább körülvették. Bizony a mennyezet potyogására lett figyelmes az imént. Most pedig apró lábak dobogtak mindenütt körülötte, amiknek zaját a visszhang az üres falakról minden irányból visszaverte.

Sötétben ébredt fel. Azt sem tudta kicsoda! Hova került? Milyen évet írnak egyáltalán? Próbálta faggatni a körülötte lévő dobogókat, akik azonban hallhatóan éppen súlyos dulakodásban voltak egymással.

Ebben a pillanatban éles kongások fájdtották meg Rezső füleit. Valaki egy vasszerkezetet kalapált éktelen nagy robajjal. A hangok irányából kiszáratva végre fény szűrődött be a helyiségbe.

Rezső körbepillantott. Egy ósdi katonai bunker méhében volt, a körülötte hulló penészes vakolat zaját hallotta. Körülötte mindenütt hangyák voltak.

Formica rufa – állapította meg Rezső első ránézésre róluk. – Ezek szerint a biológiatudásom nem veszett el!

De ki vagyok én és hogyan kerültem ide? – kérdezte a hozzá legközelebb álló hangya felé fordulva, aki épp egy másik hangyával viaskodott nagy bőszen.

– Hello! Ki vagyok én? Mit keresez itt? – kocogtatta meg a harcostárs vállát. Ebben a pillanatban vette észre, hogy patkánymancsai és a bunda a karjáról eltűnt. Sőt a karja egészen átváltozott. Egy hangya karjait látta kinőve a vállából.

– Ezek szerint sikerült! – ugrott örömeiben a levegőbe minden másról megfeledkezve.

Abban a percben rászegeződött minden hangya tekintete.

A hangyapopuláció több mint ötven éven át rekedt itt véletlenül, a szellőző pereméről lepotyogva a bunker fogásában. Királynőjük nem volt, a csapdában létező vöröshangya-kolóniának még a legalapvetőbb életkörülményeket is mellőznie kellett. Mindezek hiányában nem csak

hogy szervezett társadalomról nem is álmodhattak, de a fajuk fennmaradása érdekében az elmúlt évtizedek során a hermetikusan lezárt bunkerben kannibál kolónia alakult ki belőlük.

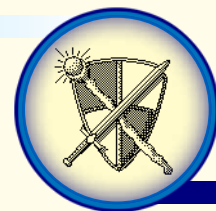
Az éppen most új testben felelő Rezső erről persze mit sem tudhatott. A hozzá legközelebb álló vöröshangya olyan sebességgel harapta nyakon teljes erőből, hogy koncentrálnia sem volt ideje sem a reinkarnációra, sem a karmára, sem pedig az atomfizikára, ezzel pedig minden előző életében megszerzett tudása a nukleáris fegyverkezésről örökre a semmibe veszett.

Wojciech Czechowski és a mögötte haladó kutatócsoport épp abban a pillanatban lépett be a nukleáris fegyvereket tároló lengyelországi bunkerbe. Rengeteg egymással harcoló vöröshangyát láttak csak mindenütt.

– Ezek az alsóbbrendű fajok folyton csak kinyírják egymást – bökött feléjük fejcsóválva Wojciech.

R. Harbinger

Lélekkesztyű

A fekete telivér tajtékozott, vágója visszhangot vert a följük boruló fenyők árnyékában. Jules szinte szájában érezte a boszorkány véréit; sosem járt még ilyen közel hozzá.

– Mindjárt ott vagyunk! – kiáltotta Pierre a baljáról.

Jules felpillantott az út végén omladozó LeBlanc várra. Szeme villámokat szórt a benne összecsapó forró gyűlölettől és hideg bosszúvágytól. Ha nem vakítja el a düh, akkor sem láthatta volna Madeleine-t, a gyönyörű boszorkányt a vártorony ablakában. A nő figyelte közeledtüket megbűvölt, macskáéra emlékeztető szemével. Kecsés ajka gyengéd mosolyra húzódott, mert minden a tervei szerint alakult.

A vár kapuja fenyegető szájként ásított a két jövevényre. Ők visszafogták lovaikat, majd Jules azonnal leszökött, és tegezéért kapott.

– Te maradj itt! – adta parancsba.

Az Európában tevékenykedő Boszorkány Tanács látnoka árulta el nekik, hol találják a boszorkányt, valamint hogy miféle védelemre számíthatnak. Madeleine akárhol szállt is meg, földementálokat hívott életre testőrség gyanánt.

– Miért?! – csattant fel Pierre. – Segíthetek!

– Itt maradsz! – felelte Jules. – Ez az én harcom!

Futólépésben rohant át a kapun. Észre sem vette, hogy rátaposott egy szövetbabára. A gombszemű játékszer tompán placcsant alatta, mialatt Jules előkapta nyílveszőjét, és illesztette. Megcélózta a baloldali elementált, és lőtt. A behemót lény elsöpörte kardjával a nyílveszőt, de még így is megtántorodott tőle. A kesztyűtől származó erő ugyanis nem csak viselőjét járta át, hanem annak fegyverzetét is.

Jules hangosan káromkodott, majd ismét lőtt. Az

elementál újfent háritott, míg társa meglepő sebességgel lendült támadásba. Elhúzódott az első lövés elől, de a második mellkason találta. A nyílvesző lyukat robbantott a testébe, és megállította. A boszorkány igézete megtört, az elementál megrogyott, és kezdett darabokra hullani. Jules úgy érezte, semmi sem állhatja útját. Csakhogy a másik monstrum áttörte magát társán, testét pernyeként vetve szét minden irányba, majd elsodorta az íjászt, aki ettől eszméletét veszve dőlt el.

– Mi a baj? – kérdezte Marie.

Jules kinyitotta szemét, és a közöttük lengedező fűszálakon át a lány zöld szemébe nézett. Hagyta, hadd járja át Marie jáde tekintete, mielőtt válaszolna.

– A versenyen gondolkodok.

– Ugyan, nem lesz semmi baj! – Marie felkönyökölt. – Megnyered a versenyt, lenyűgözöd apámat, és áldását adja ránk.

Jules mosolyt erőltetett arcára. Órákat gyakorolt minden nap, és még egyszer sem talált a céltábla közepébe.

– Ha te mondd, biztosan így lesz.

– Mérget vehetsz rá! És most ha megbocsát, Ambelain úr, haza kell térnem, hogy rendbe szedjem magam a délutáni verseny előtt.

Felállt, illedelmesen pukedlizett, és elsietett. Jules le sem vette szemét róla. Még hosszú idővel távozását követően is kézzelfoghatónak érezte a lány illatát és látványát.

Kis ideig ejtőzött, majd felkerekedett. Nehéz szívvel tartott hazafelé vállára vetett mellénnyel, és csalódottan szemlélte a lépteire váró aljnövényzetet.

– Szegény férfi, súlyos gond nyomja szívét – bűgta egy hang a fák közül. Jules megtorpant, és az elé lépő gyönyö-

rú, szőke nőre nézett, aki folytatta: – Azt hiszem, tudok segíteni a problémádon, jó uram.

– Ki maga? Sosem láttam még erre.

– Mondjuk, hogy egy csodatévő tündér vagyok – válaszolta a lány, és kacéran elmosolyodott. Arcán egyszerre ült zavarba ejtő nyíltság és megfoghatatlan rejtély. – A nevem Madeleine LeBlanc, és ahogy mondtam, van gyógyír a bajára.

Közelebb merészkedett Juleshoz, és előhúzott háta mögül egy fekete bőrkesztyűt. Óvatos mozdulattal nyújtotta a férfi felé.

– Ha ezt viseli a versenyen, győzni fog – súgta halkán, és amikor látta, hogy Jules nem áll kötélnek, tovább ütötte a vasat: – Persze, ha nem elég fontos élete szerelme...

– Várjon! – mondta Jules, de habozott. Sok történetet hallott mágius, de bajt hozó tárgyakról. Amikor azonban képzeletbeli mérlegre helyezte a fennálló veszélyt és Marie szerelmét, a döntés egyértelművé vált.

Átvette a kesztyűt, és felhúzta. Úgy illett kezére, mintha ráöntötték volna.

– Csodálatos – mondta, és Madeleine szemébe akart nézni, csakhogy ő eltűnt.

– Nagyon szívesen – érkezett a válasz, akárha a szél hozta volna valahonnan távolról.

Jules gyors léptekkel távozott a dombtetőről. Hazanyargalt, felkészült a versenyre, majd új szerzeményének hála, magabiztosan tért vissza a városba.

Hihetetlennek tűnt, ahogy egyik nyílvezzőt a másik után repítette bele a céltábla közepébe. A döntőig jutott Lord Morin ellenében, aki közvetlenül a piros kör középpontját találta el. A tömeg egyként ujjongott, Marie-t leszámítva. A lány érezte nehezebbé váló szívét, mert tudta, Jules legjobb esetben is csak döntetlent érhet el. Bátorító mosolyt küldött szerelme felé, pedig már látta darabokra hullni közös jövőjüket.

Jules a kijelölt helyre lépett. Mélyet sóhajtott, amelyet valóságos ágyúdörrenésnek hallott a tömeg visszafojtott lélegzete mellett. Felajzotta íját, és célzott. Érezte a kesztyűjéből áradó erőt, ami körülölelte, és önbizalommal töltötte fel. Útjára engedte a nyilát, és telibe találta a Lord nyílvezzőjét. Kettéhasította hosszában, és öklömmel lyukat robbantott a tábla közepébe. A tömeg felhördült, majd kurjongatott, tapsolt, míg Jules a célpontot bámulta.

A pulpituson ülő Marie és az apja felé fordult. Tekintete akaratlanul is összefonódott a főnemesével, mire ő elégedetten bólintott, ezzel egyszersmind áldását adta a frigré.

Marie és Jules a néppel ünnepeltek az este folyamán, ahol sokan felöntöttek a garatra, táncoltak, és a vándorcirkuszosok műsorát figyelték.

– Nem akarod levenni? – kérdezte Marie. Puhának, mégis erősnek érezte a csipőjén nyugvó kesztyűt.

– Nem is tudom – válaszolta Jules, és tényleg nem tudta megmagyarázni, miért nem veti le az eszközt.

Lágy ringással ütköztek neki a mellettük álló férfinak, Lord Morinnak. Jules hiába kért elnézést, a Lord fejébe szállt az ital, és kiabálni kezdett. Csalással vádolta Jules, és hamar tört rántott. Mielőtt bárki beavatkozhatott volna, a Lord vagdalkozni kezdett, majd saját tőre áldozatává vált, annak markolatán Jules kezével.

Marie szájára szorította kezét, miközben Jules a földre engedte a jogos önvédelemben elhunyt férfit. A borzalmak azonban itt nem értek véget. A kesztyű zöld fénybe borult, és magába szippantotta a Lord lelkét. Amikor végzett, Jules szörnyülködő tekintetekkel szembesült, és elmenekült. Visszatért oda, ahol a nővel találkozott, és addig kiabált, míg meg nem hallotta lágy nevetését.

– Mit tettél velem?! Elátkoztál!

Tépni kezdte kesztyűjét, de nem tudta levenni. Térdre rogyott a fák árnyékából előbújó nő előtt, akinek arcát sejtelmes fénybe vont a hold.

– Nem tudsz megszabadulni tőle – kezdte a nő. – A kesztyű eggyé vált veled, és örökre így is fog maradni.

– De megölt valakit! – csattant fel Jules. Nem tudta, hogyan írhatná le a kesztyű önálló cselekedetét, amellyel a Lord szívébe mártotta a pengét.

– Igen, és még sokakat meg fog. A kesztyű magába szippantja a lelküket, és neked táplálnod kell. Ha ellenállsz, leírhatatlan szenvedéssel fog sanyargatni.

– Vedd le rólam! Pusztítsd el!

– Eszem ágában sincs – bűgta a nő. – A kesztyűt Tegraton démonnagyról viselte egy évszázadokkal ezelőtt vívott harcban. Sedonia sárkánylovasai legyőzték, és csak ez a kesztyű maradt utána. Még én sem vagyok olyan erős, hogy megsemmisítsem. Találkozunk még, Jules Ambelain.

A nő felszívódott. Jules tudta, hamarosan menekülnie kell az ünnepségen törtétek miatt. Az éj leple alatt találkozott Marie-val, hogy elbúcsúzzon tőle.

– És most mit fogsz tenni? – kérdezte a lány.

– Megkeresem őt, és kényszerítem, hogy megszabadítson a kesztyűtől.

– És ha nem segít?

Jules összererezte a velőbe vágó kérdéstől, amelyre nem tudott választ adni. Ráadásul hatalmába kerítette a kesztyű sóvárgása: lelket követelt.

– Muszáj megpróbálnom. – Jules el akart tűnni, mielőtt a kesztyű a szerelmére támadna. A lányhoz lépett, és megcsókolta. Felpattant lovára, majd útnak indult, de még hallotta Marie búcsúzását: – Várni foglak!

* * *

– Várni foglak! – visszhangoztak a szavak az íjász fejében.

Jules szeme kipattant, és megpillantotta a fölé tornyosuló elementált. A férfi oldalra gördült a felé nyúló kéz elől, majd felugrott, és kilőtt három nyílvezzőt gyors egymásutánban.

Madeleine az ablakból figyelte, amint a monstrum elveszti egyik karját és lábát, majd a harmadik lövés szétrobbantja a fejét. Jules ezt követően futni kezdett a torony felé.

A gyönyörű boszorkány beljebb sétált, és eltűnődött, milyen sikeresen vezette el magához a férfit a Boszorkány Tanácshoz eljuttatott információkkal.

Sajnálta az elementálokat, mert kiváló testőrök voltak. Persze sosem kötődött hozzájuk annyira, mint az általa felélesztett babákhoz. Lágy mosolyt csaltak arcára az emlékek, amikor az udvarban lakó gyerekek babáit életre keltette. Szalmával tömött, gombszemű játékszerek vol-

tak, és első pillanataikban kiszökkentek az őket tartó apró kezekből. Rohangáltak az udvarban, a kislányok pedig kergették őket.

Apja büszkeséggel tekintett lányára, amitől melegség kerítette hatalmába a nő.

Szülei emléke azonban rossz dolgokat idézett fel benne, és a jó érzést hűvösség váltotta fel. Lelkét eleven sebként marcangolta a pestisjárvány képe. Az emberek tömegével haltak meg. Az életre keltett babák barátok nélkül maradtak, és mozdulatlanságba dermedtek. A LeBlanc-udvar kihalt, és úgy maradt az elmúlt száztiz évben.

Madeleine-t megvédte mágikus ereje, és örök büntudatra ítélte. A nő most mégis felszegett fejével sétált a szoba közepére, és várta, hogy mindent meg nem történté tehesen.

Az íjász hamarosan felbukkant az ajtóban, kifulladásra, tette készen felajzott íjával.

– Állj! – üvöltötte Madeleine.

Jules megmerevedett, keze tehetetlenül remegett a fegyveren. Madeleine odasétált hozzá, körbejárta, és végigsimított vállán.

– Régóta vártam ezt a találkozást. Engedd le az íjat, és gyere velem!

Jules engedelmességet minden megfeszülő idegszála ellenére. Követte a boszorkányt a romos bálterembe, ahol varázskellékek fogadták őket a hatalmas ebédlőasztal körül.

– Tedd le a fegyvert, és feküdj az asztalra!

Az íjász továbbra is próbált ellenállni, mégis engedelmesen hanyatlott hátra. Madeleine egy kristályt tett a feje mellé, majd kántálni kezdett. Monológja közben bizsergés járta át a mágiától és a pillanat hevétől.

– Mit fogsz tenni velem? – kérdezte Jules megfeszített állkapoccsal.

– Tegraton kesztyűje nem csak felemészti a lelkeket, hanem lámpás módjára magában is tartja azokat. Kivonom őket a kesztyűből, majd leveszem rólad.

– De azt mondtad...

– Hazudtam. El lehet távolítani, de csak én vagyok rá képes. Ha követed a parancsaimat, meg is teszem. Most pedig ne mozogj!

* * *

A kristály felfénylött, ahogy sejtelmes, zöld energia áramlott bele Jules testéből. A férfi érezte, minden pillanattal halványul a kesztyű ereje. Nem tudta, mi lesz a lelkekkel, de megnyugtatta a tudat, hogy rászolgáltak sorsukra: az évek során csak gyilkosokkal, erőszaktevőkkel etette a kesztyűt. Ha másra nem is, arra büszke lehetett, hogy sosem végzett ártatlannal.

A fény felszívódott a kristályban, ami tovább ragyogott. Madeleine felsikkantott örömeiben, és ettől valahogy még gyönyörűbbnek tűnt. Jules csaknem belefeledkezett szépségébe, de Pierre látványa kizökkentette. A fiú bearaszolt a bálterembe, megállt a boszorkány mögött, és törét döfésre emelte.

Madeleine megpördült, és felkiáltott: – Állj!

Kezüket egymás felé nyújtották, és mozdulatlanul meredtek.

– Ez lehetetlen! – ordította Madeleine. – Neked hatal-

mad van!

Jules fel akart kelni, de nem bírta. Érezte gyengülni a boszorkány rá gyakorolt erejét, de még nem tudott kiszabadulni a hatása alól. Csendben figyelte, ahogy a két ellenfél kántálni kezd, és ekkor érte a felismerés: a társa is varázsló.

Megelevenedtek benne az emlékek, amikor Pierre megpróbálta kizsebelni utcafiúként, de ő rajtakapta. Hamar megkedvelte a beszédes, talpraesett fiút, és maga mellé vette. Nem értette, hogyan tudta eltitkolni előle ezt az adottságot. Egyáltalán a Boszorkány Tanács hogy nem vette észre?

Jules számára ismeretlen szavak hagyták el Pierre száját, mire tőre kirepült kezéből, és Madeleine vállába fúródott, ezzel padlóra küldve őt. Az íjász nekiveselkedett, de továbbra sem tudott mozdulni.

Madeleine zokogott a fájdalomtól, teste alatt vértócsa gyülekezett.

– Eljött a pillanat, amire vártam – kezdte Pierre, és megforgatta a kést Madeleine vállában pusztá gondolatával. A nő ordított, mialatt a fiú tovább szónokolt: – A Tegraton kesztyűjében tárolt lelkek nem csak számodra jelentenek erőt. Ha megszerzem őket, a legnagyobb varázsló leszek. El sem tudod képzelni, mennyit kellett küzdenem az elmúlt hatvan évben, és mégsem kaptam meg a nekem járó elismerést.

Jules gyors fejszámolást végzett, és rájött, ahogy Madeleine LeBlanc esetében sem látszik a kor, úgy a fiúnál is megtévesztő.

Pierre a boszorkány mellé lépett, és tenyerébe reptette törét.

– Csak te állsz az utamban, úgyhogy zárjuk rövidre!

Magasba emelte a fegyvert, de lesújtani már nem maradt ideje. Hátára vetődött a sáros, gombszemű baba, két keze között üvegcserepet szorongatott, és belevágta a fiú vállába. Pierre ordított. Forgolódott, és próbálta letépni magáról a megbűvölt babát.

– Öld meg! – ordította Madeleine Jules felé.

Ambelain felült, ám nem önszántából. Lemászott az asztalról, és íja felé kapott, de Pierre ekkor leverte a kristályt. A lelkek tárolója szilánkokra hasadt, és a benne rejlő energia robbanásszerűen szabadult fel. Megrengette a roskadozó épületet, és pár pillanattal félő volt, hogy a fejükre omlasztja.

Madeleine sikított a veszteség láttán. Pierre letépte magáról a babát, és kettészakította. Ahogy a baba szétvált előtte, úgy tűnt elő mögüle Jules a rá szegezett íjjal. A nyílvevő útnak indult, átütötte a fiú testét, és mélyen a falba fúródott.

Pierre összeesett, majd Jules Madeleine felé pördült, miközben újratöltött. Legnagyobb megdöbbenésére mégsem tudott végezni a boszorkánnyal, pedig mindennél jobban kívánta.

– Mi az Isten?!

A boszorkány felkelt, intett neki, hogy engedje le a fegyvert, és a kristály darabjaihoz sétált. Halkan szipogott, de nem a vállában égő fájdalomtól, hanem a kudarc lángjaitól. A lelkek erejével akarta feltámasztani a pestisben elhunytakat.

– Miért nem tudlak megölni? – kérdezte Jules.

Madeleine letörölte könnyét, mielőtt válaszolt volna.

– Tegraton kesztyűjét csak Tegraton viselheti. De találtam egy kikaput. Létrehoztam az utódját, téged, aki felveheti. – Szembefordult Juleszal. – Emlékszel Marie-ra, a faludra, az ott élő emberekre? Mind hazugság. Emlékek, amelyeket én teremtettem, hogy gyűlj engem, üldözz, és visszatérj hozzám a kesztyűvel, ha eljött az ideje. Azt hiszed, a te döntésed volt, hogy csak bűnözőkkel végzel? Én nem akartam ártatlan áldozatokat.

– Miről beszélsz?

– Nézz oda! – A széttépett baba irányába intett. – Egykor ilyeneknek adtam életet, de már nagyobb babákkal játszom.

Julesban megszületett a felismerés, és keserű epéként tolt fel torkába.

– Nem... Én igazi vagyok. Volt apám, volt anyám és szerelmem. Én születtem, nem teremtettek!

A boszorkány odalépett hozzá, és végigsimított arcán.

– Emlékezz!

Jules megrogyott a felvillanó képek súlyától. Madeleine utasítására nyitotta ki először a szemét már felnőtt férfiként. A boszorkány ráruházta a kesztyűt, és parancsba adta, hogy ne öljön ártatlanokat. Útnak indította a belé plántált emlékekkel Marie-ról, korábbi életéről, és az árulás gonosz tévképével, hogy vadássza le őt.

Az íjász a földön térdelt. Korábban Jules Ambelainnek hívták, de már nem tudta, ki valójában. Érezte a személyiségében végigfutó repedést, akárha kettéhasadna. Könnyek mardosták szemét, ezek első cseppjei a porba hulltak.

– És most mit teszel velem? – kérdezte Jules, és szinte remegett a vágytól, hogy Madeleine véget vessen szenvedésének, de a boszorkány nem tehetette.

– Nem tudtuk befejezni a feladatunkat. – Pierre pillantott, majd leereszkedett az íjász mellé. – De újból megpróbáljuk.

– Ne tedd, kérlek!

Madeleine szíve majdnem meghasadt teremtménye fájdalomtól, de ha vissza akarta kapni szeretteit, meg kellett tennie.

– Jules, azt akarom, hogy keress megszállottan, és közben csak a rá érdemesekkel végezz! És most elmondom, mire fogsz emlékezni.

Nem sokkal később Jules szorosan lovához simult a föléjük boruló fenyők árnyékában, háta mögött a zsugorodó LeBlanc várral. Kesztyűs kezével erősen markolta a gyeplőt a mélyről feltörő gyász hatására: Madeleine nem csak Marie-val közös jövőjüket döntötte romba, hanem megölte Pierre-t is. Jules megfogadta magában, átlövi a boszorkány szívét, ha végre utoléri.

edwardhooper

A gyalog

Mr. Peeble a söntésnek támaszkodott. Ez már a negyedik whisky volt, amit lehajtani készült. De be kell vallani, három után sem csitult a szívében a fájdalom. A fene vinné el! Igen, a fene vinné el! Inkább az ördög vinné el! Az ördög jobban passzol a mostani helyzetére. Nem gondolta volna, hogy ez ilyen nehéz lesz. Azt hitte minden menni fog, mint a karikacsapás. Főleg három ital után. Úgy gondolta, hogy bátorságot merít majd belőle. Hát... Nem így történt. Mert Mr. Peeble továbbra sem érezte a bátorságot magában. Félt. De hát ki nem félt volna. Ha tudná, hogy mi várná odaát, akkor talán jobban menne a dolog. Lenézett a poharába és meglötykölte a folyadékot benne. Megbámulta a mesterségesen keltett örvényt. Örvény. Ez jó szó. A mostani helyzete is egy örvény. Lefelé húzza és biztos, hogy meg fogja fojtani. Vajon más hogyan viselkedne most? Mondjuk egy fickó a regényekből. Egy olyan fenegyerek. Na annak biztos nem remegne a gyomra. Tökéletesen eltökélt lenne. Lehajtaná az italt, csak úgy, a miheztartás végett. És menne a dolgára. Csinálná, amit eldöntött. De ő... Nos, ő eldöntötte a dolgot, csak remegett legbelül, mint a kocsonya. Mintha pillangók lennének a gyomrában. Három adag pia után. Vajon részeg? Elég részeg-e már? Nem volt részeg. Semmi ilyet nem érzett. Sőt egyre tisztább lett a feje és így egyre jobban félt. Azért mégiscsak nem egy hétköznapi dologra

készül. Ilyet nem szoktak csak úgy az emberek csinálni.

Minden megvan hozzá. Most már csak a megfelelő időzítés kell. Mr. Peeble felhúzta az öltönyét és rápillantott az órájára. Olcsó márka volt, mivel egy kishivatalnok nem engedhette meg magának a luxust. Tíz perc múlva kilenc lesz. Lassan majd indulnia kell, hogy el ne szalassza az alkalmat. Az borzalmas lenne. Egy gyáva pöcsnek érzi magát és még az időpontot is hagyja elsuhanni. Na azt már nem! Azért idáig még nem fajult a dolog. Ezt nem fogja engedni. Lehet, hogy beszari, de amit eldöntött azt végre fogja hajtani. Az egész olyan, mint a hazafutás. Csak el kell indulnia és az egész megy már magától. Persze ez még lehet olyan, mint a foci. Miközben a cél fele fut, valami leteperi. Na az igazán szívás lenne. Úgy érezte, hogy most már semmi más nem állhat az útjába. Azt nem engedheti! Az megalázó lenne. És elég megaláztatásban volt része.

Az egész hónap egy hatalmas megaláztatás volt. Elvesztette a munkáját, miközben... Miközben az is megtörtént. Pont vele. A munka nem érdekelt. Úgy is utálta, sőt az elmúlt hónapokban meg is gyűlölte. Vagyis a munkába járást gyűlölte meg. Azt, hogy a munkahelyén kell ülnie, miközben az megtörténik vele. És ezt csak ő tudta. Vagy tudták a többiek is? Nem volt biztos benne. De ez már a paranoia határát súrolta, hiszen a többiek honnan

tudtak volna róla. Ő tőle soha! Ő senkinek sem mondta el. Nem is akarta. Úgysem voltak barátai a munkában. Magának való volt. Tulajdonképpen az életben egyetlen barátja sem volt. Talán, ha lett volna, akkor nem került volna ilyen helyzetbe. Akkor kiönthette volna a lelkét, és nem állna ilyen csehül a dolog. Lehet, hogy pszichológushoz kellett volna mennie. Erre összerázkódott. Még hogy egy dilidoktort beavatott volna a dologba. Akkor biztos, hogy bezárták volna. Ő nem volt holdkóros, nem volt elmebeteg, nem volt dilinyós. Nagyon is észnél volt. De a pszichológus biztos nem hitt volna neki. Meg aztán minek is osztotta volna meg a terveit azzal kapcsolatban. Ez csak rá tartozott. Még egy barátnak sem mondta volna el. Úgysem lehetett lebeszélgni róla. Csak ül itt és sajnálatja magát. Amúgy lassan indulnia kell. Csak még egy perc. Addig vár, amíg kiissza az italát. Ha már vette azt a luxust, hogy négy whiskyt rendelt, és már hármat benyalkalt.

Szinte csak ő volt a bárban. Még reggel volt. Ilyenkor csak az iszákosok gyűlnek a söntés köré. De ő nem volt iszákos. Mindig is megvetette az alkoholistákat. Gyáva dolognak tartotta, hogy valaki a piába menekül az élet megpróbáltatásai elől. Ő mindig szembenézett a problémákkal. Például ott volt a gyerekkora. Az a fránya gyerekkor. Hogy mennyit verte az apja. De ő sosem futott el, sosem bújt el. Mindig szemezett az elkerülhetetlennel, mikor az apja gonoszra itta magát. Inkább őt verje, mint az anyját. Az anyját mindig is szerette. Az anyja biztosan most is megértené. De az anyja már jó pár éve halott. Elvitte a rák. Ahogy az apja is a föld alatt van. Őt a májzsugor vitte el. Hogy az Isten nyugosztalja őket. Vajon mit mondtak volna neki ebben a helyzetben. Ebben az istenverte helyzetben. Hogyan jutott ő ideáig? Egyáltalán, miért történt ez meg vele? Pont vele, aki olyan csendesen élt. Olyannyira meghúzta magát. Megpróbált szürke egér lenni, hogy ne tűnjön ki. Úgy gondolta, hogy ha nem játsza a hőst, akkor az élet megpróbáltatásai elkerülnek. Csak a szuperhősökbe csap bele a villám. És ő nem volt szuperhős. Ennek ellenére.

Az, ami történt egyszerre volt elkésztető és felháborító. Igen, felháborító volt. Undorító volt. Ezt nem érdemelte meg. Miért is szolgált rá? Hisz nem bántott senkit, akkor miért bántja őt a sors. Ez igazságtalan. Élhetne volna az életét csendben és nyugalomban. Erre tessék! Menni kéne! Csak még ezt az egy kortyot. Talán ezután jobb lesz. Eltűnik a gyomorgörcs. De ez hiú reménynek tűnt. Ezt ő is tudta. Ez nem az a helyzet volt, amiben csak úgy lubicokol az ember. Nem csak úgy hagyja magát sodortatni az árral. Itt kőkemény irányítás kellett. Kézben kellett a dolgot tartani. Öt perc múlva kilenc. Lassan eljön az idő. Az idő úgyis halad. Nem áll meg az élet, annak ellenére, hogy ő ilyen helyzetben van. Az élet menni fog tovább. Ebben nem volt kétsége. Az élet már csak ilyen. Halad tovább. Nem érdekli, hogy mi van az emberekkel. Szerinte az sem érdekli, hogy vele mi van. Az élet egy zsarnok. Egy akarok. Kicsikar dolgokat és aztán ott hagyja az embert a szarban. Ő szarban volt? Tényleg, szarban van? Milyen szarban? Nyakig ül a szarban. De ezt a szart nem ő kavarta. Nem ő zúdította a nyakába. Ez nem az ő sara volt. Neki ehhez semmi köze nem volt. Miért is lett volna? Ő meg-

bízható volt. Ő tartotta magát. Még akkor is, ha a helyzet nehéz volt. Mert voltak nehéz pillanatok. Ezt ő sem tagadja. De ő tartotta magát, ő nem ingott meg, nem hajlott el a szélben. Persze az a fa, ami nem hajlik el a viharban, eltörik. Ez volt az egyik bölcsessége. De ő akkor sem adta meg magát. Nem adta be a derekát. Pedig talán úgy könnyebb lett volna. Ha elfogadja az elfogadhatatlant. Akkor talán nem ülne most itt, és nem filozofálna saját magán.

Nem tartotta nagy filozófusnak magát. Az életben nem kellett olyan sokat töprengeni. A dolgok sokszor feketék és fehérek voltak. Kész tény volt minden. Ilyen helyzetben pedig az ember elfogadja a tényeket. Nem fut el előlük. Miért is tenné? Úgy gondolta, hogy ő nem volt egy gyáva alak. Apja szíja elől sem futott el. Csak hadd csapjon le, csak hadd csattanjon a hátán! Hát most csattant rajta a sors ostora. Azért ezt nem kellett volna! Ezt nem érdemelte meg! Sok minden kijárt neki, de ez nem. Három perc múlva kilenc. Lassan üt az óra és neki mennie kell. Nem szalaszthatja el az alkalmat. Elszalaszthatná? Hagyná elmenni? Képes lenne erre? Ha már így felkészült. Miért is tenné? Más mit tenne a helyében? Mondjuk az a fazon ott a söntés másik végében? Ő megtenné? Nem volt más lehetősége. Ezt nagyon is jól tudta. Ő megteszi. Csak ne lenne ilyen nehéz felállni és elindulni. Lehet, hogy csak meg kell tennie az első lépést. Felállni és kísértálni innen. Aztán hagyni, hogy a lába vigye oda, ahova kell. Ez biztos, hogy így lesz. Csak még egy korty. Már alig van a pohárban.

Ez lesz az utolsó itala. Nem szokott piálni. Életében talán csak egyszer volt részeg. Az sem volt jó érzés. Főleg a másnap volt borzasztó. De most nem volt részeg. Tisztán érezte. Pedig jó lett volna. Ha részegre issza magát, akkor talán eláll a dologtól. De ez nem sikerült. Így nem maradt más választása. Egyáltalán, miért is jött be a kocsmába inni? Mire számított? Hogy könnyebb lesz? Aztán mitől lenne könnyebb? Az italtól? A zsidbadástól? A forróságtól a gyomrában? Belül égette az ital. Ez a pokol tüze volt. Máglyára vetetett. Itt is fog elégni. Ez az ő sorsa. Egy perc múlva kilenc. Kilencor indulnia kellett. Ez volt az utolsó lehetőség. Más alkalom nem maradt a számára. Máskor nem biztos, hogy képes lenne megtenni a dolgot. Most van itt az ideje. Ez holt biztos. Most van hozzá ereje. És ehhez erő kellett. Összpontosítás. Akaraterő. Most megvan benne. Most érzi, hogy előnti a lehetőség hatalma. Hatalmában állt megtenni azt, amit talán más nem tett volna meg. De neki meg kellett ezt tennie. Nem volt más lehetősége. Lehetőség. Mindig ez a szó. Ez mindig betolakodott az elméjébe. Tényleg nincs más lehetősége? Biztos, hogy ennek így kell lennie? Mi van, ha hagyná a fenébe az egészséget. Megér ez ennyit? Megér. Nem fér hozzá kétsége. Meg aztán mit is bánja ő, hogy mi lesz ezután. Megsértették. És ezt meg kell torolni. A sértést nem lehet annyiban hagyni. Ez elvi kérdés! Nem nézhetik hülyének! Márpedig úgy érezte, hogy hülyének nézték. Ez felháborító volt. Felforrított benne a vér is. Szinte érezte, hogy eldurran tőle az agya. De most higgadság kellett. Csak érezzék, hogy ő hideg fejjel teszi meg a dolgot. Nem adja meg nekik azt az örömet, hogy azt higgyék, hogy hirtelen felindultság alatt cselekszik. Na, ezt nem! Ezt az örömet nem adja meg nekik. Nem érdemlik meg.

Nem. Nem érdemelnek meg semmit. Aljasok. És az aljasok a pokolra valók, még ha ő maga is oda kerül. Van több pokol? Személyes pokla lesz? És nekik? Abban biztos volt, hogy nem a mennyekbe fog kerülni. Ezért mindenki a pokolba kerül. Ez tuti. Ez holtbiztos. Kilenc óra. Menni kell.

Mr. Peeble megfogta a poharát és felhajtotta az utolsó kortyokat. Kített pár dollárt a söntésre és felállt. Nem volt részeg. Nem dülöngélt. Nagyon is magánál volt. Megtapogatta a zakója zsebét. Megvolt. Így van jól, ahogy van. Felöltötte a kabátját. Fejébe nyomta a puhakalapját. Elindult. Kilépett a kocsmából. Végigment a kilencedik utcán, aztán befordult a tizediken. Felkapaszkodott egy arra járó villamosra és a hatvankettedikre vitette magát.

A hatvankettedik utcán leszállt. Átment a másik oldalra. Majd néhány sarokkal később hazaérkezett. Felment a lépcsőn és előkereste a kulcsát. Betette a zárba és kinyitotta az ajtót, majd bement az előszobába. Csend volt odabenn. Elindult a lépcső felé, megfogta a kapaszkodót, és elindult felfelé az emeletre. Söhajtott egyet. Odament a hálószoba elé. Odabentről hangok hallatszottak ki. Nevetést hallott, amitől felfordult a gyomra. Innen már nem volt visszaút. Megragadta a kilincset és lenyomta. Az ágyban találta őket. Mr. Peeble benyúlt a zsebébe és elővette a pisztolyt. Először a szeretővel végzett, aztán a feleségével. Majd bedugta a pisztoly csövét a szájába és meghúzta a ravaszt.

Orosz István

A fészek

73 millió évvel ezelőtt egy vidék, mit egyszer majd Góbi sivatagnak hívnak.

Aranyszemű felemelte a fejét. Az éjszakai ég tintakék boltozatán csillagok szikrázó tömegei húzódtak át. A láthatár sápadtkék sávja előtt nem tűnt fel párjának ismerős alakja. A hím velociraptor felszisszent, és az ösztönétől hajtva az orrával megpiszkálta a hasa alatt pihenő tojásokat. A kemény héjak biztonságában egy-egy gyermeke fejlődött. Semmit sem tudtak, milyen kegyetlen a tojáson túli világ. A távolból halk vijjogás hallatszott, az égen egy fekete alak lusta szárnycsapásokkal repült végig.

Háromszor ment le a nap azóta, hogy az apró fióka, aki majdan Aranyszemű lesz, kikelt a tojásból. A szülei elmentek táplálékot keresni, magára hagyva a fiatal hímet és négy testvérét. A fiókák a földbe ásott fészek körül kavargtak. Bele-beleszimatoltak a levegőbe, megnéztek minden egyes követ. Beleástak a homokba zsákmány után kutatva. Az egyik apró nőtény lecsapott, és az állkapcsában egy skorpióval emelkedett fel.

Hirtelen egy árnyék csapott le rájuk. A fiókák ösztönösen összekuporodtak, a földhöz lapultak, hogy a tolluk elrejtse őket a sivatag homoksárga egyhangúságában. Csak Aranyszemű látta a támadót. Lusta szárnycsapásokkal emelkedett az ég felé, kampós csőrében a testvéreinek testével. Hatalmas szemei sárgán világítottak a sivatagi éjszakában.

Aranyszemű felszisszent, és széttárta a szárnyait, látva az égi vadászt. Fiókorában megtanulta, hogyan meneküljön a bórszárnyas rémek elől, akik gonosz rontásként szeltek át a sivatag feletti eget, hatalmas szemeikkel zsákmány után kutatva. De ahogy fordult az idő, és Aranyszemű növekedett, már ő vadászott rájuk. Az égi vadász elejtése könnyű volt, mikor a földön pihent, vagy az egyik rövid életű patak vízből kortyolt. Viszont ahogy közeledett a tojásainak kikélése, egyre inkább aggódott ezek miatt a fiókaigyilkosok miatt.

A láthatár felé nézett, és beleszimatolt a levegőbe. A párja még mindig nem tűnt fel a láthatáron. A szél más szagot hozott...

Ki tudja mennyi ideje kelt fel a nap a homokdűnék felett. Aranyszemű már elhagyta a fészket. Már kellően nagy volt, hogy ő jelentsen fenyegetést a fészkekrabló emlősökre és gyíkokra. Napról-napra egyre messzebb kalandozott a fészektől, míg egy szép napon már nem talált vissza. Az ifjú velociraptor nem hívta hangos rikoltással a szüleit. Karmai és fogai készen álltak arra, hogy élő húsba mélyedjenek, ahogy ő is készen állt arra, hogy felderítse a homokdűnék közötti vidéket. Napokkal később találkozott néhány hozzá hasonlóval. Két fiatal velociraptor hímmel, ahogy egy homokdűne tarajos háta árnyékában hűsöltek. Mikor Aranyszemű beért a látóterükbe, azonnal beindultak az ösztöneik. Köröztek egymás körül, a végtagjaikkal csapkodva felkavarták a homokot, közben halkán kerregtek. Minden mozdulatuk, káromgásuk egy üzenetet sugallt.

„Ez a terület az enyém.”

Lebukott a nap, és ők békét kötöttek egymással. Egy valami vezette rá őket: az éhség. Elindultak hát húst keresni. Hamar rátaláltak a levegőben végigtekergő szagösvényre. Hús illata szállt, amiből már minden hó kiszállt, benne az állott vér párlatával. A három velociraptor, élükön a csapat vezérével, elindult a láthatatlan ösvényen, aminek a végén egy tetem hevert. Egy hatalmas páncélos test. Busa feje az oldalán hevert, a szájából elkékült nyelv lógott ki. Bár a halott pinacosaurus testét borító összenőtt szarupikkelyeken a velociraptorok gyenge fogai nem tudtak áthatolni, de a kistermetű ragadozóknak nem kellett lemondani a húsról. A növényevő torkán egy V alakú sebhely futott végig, a hasán és a farka közelében jókora hasítékok vöröslöttek. A velociraptorok hozzáálltak a húshoz. Aranyszemű nem szerette a döghúst. A test melege már régen távozott belőle, és nem lehetett érezni a vér ízét. Két falatot sem tudtak kitépni a tetemből, mikor

a láthatáron feltűnt egy árnyék. A homokdűnék vonala fölé egy erőteljes, ormótlan fej emelkedett, ami után széles mellkas, kicsi karok emelkedtek, ahogy a teremtményt lassan előrehajtották hosszú és erőteljes madárszerű lábai, majd ide-oda lengő hosszú, izmos farka.

A hús a sivatagban érték volt. Egyszerre adott táplálékot és éltet adó vizet a homokdűnék birodalmában élő kistermetű ragadozóknak, mint a velociraptor, éppúgy, mint az olyan oázisok között vándorló otthontalan gigászoknak, mint a homokdűnéken átkelő zuchengtyrannus. A velociraptorok fenyegetően széttárták mellső végtagjait, ezzel igyekezve nagyobbak mutatni magukat, közben fülsértő hangon károgtak és rikácsoltak, hogy a homok és forráság királyságába betolakodó ragadozót elriasszák.

A zuchengtyrannus közeledett feléjük, és bevetette a leghatásosabb fegyverét: a hangját. Halk moraj hagyja el a ragadozó pofáját, megrezgetve a levegőt. Az ő szemében a velociraptorok csak olyanok, mint a föld üregeiben rejtő apró gyíkok. Aranyszem és újdonsült társai visszavonulnak inkább... A zuchengtyrannus lehajtja fejét és hozzalát a tetemhez. Aranyszemű és a társai leheverednek a közeli homokdűné árnyékában, és várják a sorukat.

Az óriási ragadozó, amihez a szag tartozott, szerencsére nem jött a fészkek közelébe. Gyakran vágtak át a sivatagon hatalmas növényevők csordái, az egyik oázisból a másikba vándorolva. A nyomukban pedig a rájuk vadászó ragadozók jártak. Azonban csak átutaztak a sivatagon, menekülve a szárazságtól, a szomszúságtól és az éhségtől, amit a sivatag jelentett. Aranyszem népe más volt. Az ő otthonuk a sivatag volt. Ismerték a módját, hogyan ugrasszák ki üregéből a pikkelyes és bundás állatokat. Hogy ejtsék el lesből a földön veszteglő tollas vagy bőrszárnyú zsákmányt. Megtanulták, hogyan ássák be magukat a homokba ha nem volt árnyék, védekezve a nap tüze elől. Hogyan verődjenek csapatba, hogyan mozogjanak együtt, hogy elejthessék a náluk nagyobb zsákmányt. Az oázisok víztől és zsírtól kövér óriásai halottak voltak itt a sivatagban, míg a velociraptoroknak a sivársága otthont jelentett.

Aranyszemű az oldalához szorította a szárnyait, és még összébb húzta magát, hogy több jusson a testmelegéből a tojásainak. Ha reggel visszatér a párja, akkor majd ő fogja tovább melegíteni a tojásokat és őrizni a fészket, míg Aranyszemű megy el táplálékot keresni. Az utódok, a jövőjük soha nem fog őrizetlen maradni...

Elmúlt az utolsó homokvihár, és több már nem jött, mikor Aranyszemű találkozott a párjával. Egy fiatal hím, akivel Aranyszemű már sokszor vadászott, kiszagolta egy protoceratops nyomát. Az állat leszakadhatott a csordájától, így csábító célpontot jelentett. A hím egy magas homokdűné tetejére állva adta ki a vadászatra való hívást, amire négyen érkeztek, köztük Aranyszemű és még egy idős, szürkésbarna tollú nőtény. Együtt, jól begyakorolt mozdulatokkal eredtek a protoceratops nyomába, csatárláncba felfejlődve. Már azelőtt tudták, hogy óvatosnak kell lenniük, mikor megpillantották a homokdűnék között csavargó állatot. A protoceratops a sivatag másik ügyes túlélője volt. Karomszerű patáival éppúgy kiást a föld alatt rejtő víztől duzzadó gumókat, mint az ott menedéket kereső gyíkokat és emlősöket. Kemény csőre fájdal-

mas sebeket okozott az avatatlan vadászon. A háta közepétől a farka végéig végighúzódo tolltűskék szúrása a legkitartóbbakat is elrémiszthette. És az állatok haragos harcosok voltak. Aranyszemű egyik vadásztársa harcba keveredett egyszer egy ilyen állattal. Hosszasan birkóztak a homokban, a protoceratops csőre pedig belevájt a velociraptor húsába. A harc hevében a homokdűné leomlott, és mind a két felet betemette. Ki tudja, hogy a sivatagi szél mikor varázsolja elő újra őket.

Ez a vadászat könnyen ment. A protoceratopsot betelretek két dűné közé. A velociraptorok pedig gyors léptekkel, halálos táncot járva köröztek körülötte. A protoceratops igyekezett szemmel tartani őket... Egyszerre mutatva kemény csőrét és gallérját, miközben a velociraptorok újabb és újabb rohamra indultak ellene, azzal fenyegetve, hogy karmukkal és fogaikkal a húsába kapnak, aztán mikor a protoceratops már fáradtan zihált, lerohanták. Karmaikkal és fogaikkal átvájták a bőrét, miközben a vadászcsapat a homokra döntötte. Aranyszemű már akkor kiharapott egy darabot a protoceratopsból, mikor az még lélegzett.

Egy másik darab húst akkor ajándékozott oda a nősténynek, Homokszemnek, mikor a vadászat után megpihentek. Mikor szétszéledt a vadászcsapat ők ketten együtt maradtak... Aztán közösen fészket raktak...

Aranyszemű arra lett figyelmes, hogy a fészkekhez egy alak közeledik. Erőteljes lábai és széles szárnyai voltak... A hold sápadt fénye viszont nem a velociraptorok hosszú pofáját rajzolta ki. Hanem egy tojásrabló kampós csőrét. Sok hozzájuk hasonlatos állat élt a sivatagban és az oázisok környékén. Voltak, amelyek csak bogarakra és a csigákra jelentettek veszélyt, a nagyobbak pedig az oázisok fáit legelészték...

A tojásrabló is az év nagy részében csigákat és bogarakat evett. Azonban mikor eljött a sivatagban a tojásrakás időszaka, akkor egy sokkal finomabb és táplálóbb csemegére álltak át. Aranyszemű széttárta a szárnyait és dühösen sziszegett. Majd mikor a tojásrabló nem tágitott, lassan felállt a fészkeről és megrázta a farkát, mire a rajta sorakozó tollak összerendeztek. A szeme sarkából észrevette a következő tojásrablót, aki hátulról rontott rá. Megperdült a saját tengelye körül, és felé harapott.

A következő már a tojásait akarta elszedni. Előreugrott, a testét borító piszkosfehér tollazat szinte egybeolvadt a hold által megvilágított sápadt homokkal.

Aranyszemű nem tágitott. Ide-oda forgolódott, mint a protoceratops akkor. A tojásaiban a jövő van. Azok a fiókák, akik azután is növekedni fognak, hogy ő már nem lesz... Az egyik tojásrabló előreugrott, és elrohant a csőrében az egyik hosszúkás tojással. A másik utána eredt, hogy megszerezze az értékes és finom zsákmányt. Aranyszemű egyedül maradt a legnagyobb tojásrablóval, egy sebhelyes hímmel, aminek kerekded fején egy impozáns tolltaraj terpeszkedett.

Az előreiramodott, mire Aranyszemű leugrott a fészkeről és pont a másik állat oldalához csapódott. A földre kerültek, és birkózni kezdtek. A velociraptor tompa fájdalomt érzett az oldalában, de karmát belevájtja az ellenfele oldalába, az állkapcsa pedig összezárult annak hosszú nyakán. Minden dühét, és túlélési ösztönét beleadta

a szorításba. Szárnyaival hevesen csapkodott, kisebb homokvihart kavart, amivel elvakította a tojásaira pályázó tolvajt.

Az nem sokára kiszenvedett... Aranyszem felállt, és megrázta magát. Törött bordáiból tompa sajtós áradt ki az oldalában. Érezte, hogy túl fogja élni... Viszont a küzdelem sok energiát kivett belőle. Rávethette volna magát a halott tojásrablóra, de inkább visszatért a fészekhez, hogy továbbra is megossa vele életének melegét.

Már hajnalodott, mikor párjának ismerős alakja feltűnt a láthatáron. Homokszem tért vissza, a szájában egy jókora gyíkkal.... Közösen fogyasztották el a tojásrabló húsát, és még a következő napra is maradt.

A megmaradt hús a legnagyobb kincs volt az ősidők a sivatagában.

Zspider

A Fekete Lótusz árnyékában

A hózapor vakító fehérségében fakón fénylett Aki öreg fémlámpása, mely vadul ide-oda táncolt a viharban. Gyenge lángját lassan fojtotta el a fagy. A nő remegve pillantott ki hófehér rókabundakabátjából. Haloványan látta egy ház fényeit a távolban, arra vette az irányt a vad szélben, ami minden lépésénél hátrataszította.

Mire odaért, már alig maradt ereje kinyitni az ajtót, és szó szerint beesett rajta, mert a szél egyszerűen belökte a lakásba. Nehézkesen becsukta maga mögött, majd körbepillantott.

– Halló? – Szépen csengő hangját a vihar sem tudta kikezdeni, de bizonytalanság bujkált benne.

– Üdvözöllek, kedvesem! – köszöntötte a ház lakója, egy apró, idős asszony, aki megannyi vastag ruha alá rejtőzött a hideg elől.

– Bocsáss meg, hogy így rád törtem, de a vihar...

– Ugyan, kedvesem! – legyintett a hölgy. – Senkinek sem szabadna kint lennie egy ilyen éjszakán. Foglalj helyet, melegedj a tűznél! Hozok egy kis teát.

– Köszönöm! – hajolt meg Aki.

A régi, sárgás falú házban ismerős volt már, így hamar megtalálta a tűzhelyet, és letelepedett mellette. Hamarost már le tudta venni a vastag bundakabátját is. Az alatta hordott ruházata fekete és fehér volt régen, de hó mostanra szürkére mocskolta a fehérét és az idő hasonló színűre koptatta a feketét.

Az idős asszony közben visszaért a tálcával amin tea gőzölgött. Egy pillanatra felmérte a vendégét. Aki szépséges asszony volt, a negyvenes éveiben. Ében, hosszú haja akár a selyem, a homloka felett azonban egy tincs teljesen megöszült. Egyenes, éles vonásaitól még az álla is olyan-nak tűnt, mint amivel vágni lehetne. Az orra picit hoszszabb volt az átlagnál, hasonlított egy madár csőrére; acélkék tekintetében megvillant a tűz fénye. Ruházata samurájera vallott, de régi volt és kopottas, oldalán egy gyönyörűen faragott katana pihent hüvelyében. A feketére festett tokozás mesterien faragott mintái és a markolat vörös selyme még egy előkelőséget is lenyűgöztek volna.

A vendég tovább didergett, a gőzölgő tea sem fűtötte a testét, és a lobogó láng sem melegítette át, mintha magával hordta volna a fagyot mindenhová.

– Bocsásd meg a kíváncsiságomat, de samuráj vagy, kedvesem?

– Voltam – felelte Aki. – Most már roninként élek.

Az idős asszony elcsendesedett, és tisztelettelően hátrébb lépett. A fagyoskodó nő a tűzhely lángjaiba meredt, a mélyükön táncoló kékes fényre, mintha az igazságot kereste volna a tűzben.

– A Koru Hasu (Fekete Lótusz) klán és Matsumoto nagyúr szolgálatában álltam. Az egyik leghűségesebb samurája voltam. Ám a klán és az ura mára nem létezik, én pedig a magam útját járom.

A nő felemelte a teáscsészét, és finoman elfújta a gőzt róla. Az illatát ugyan érezte, a meleg pára mégis elkerülte az arcát.

– Miféle út az? – kérdezte az öreg hölgy békésen, mégis megszeppenve vendége nyitottságától.

Aki elmosolyodott, bár a kérdés mélyen a szívébe hasított.

– Köszönöm! – mondta, és ismét belekortyolt a teába. – Az utam... nehéz. A klánomat szolgálva sok szörnyűséget tettem. Az uram egy kegyetlen és sötét lelkű ember volt, véres kezű gyilkos, aki élvezte mások szenvedését. Sok tragédiát hagyott maga után, ezeket a szörnyűségeket pedig mi, a samurájai követtük el. A szabadságomat azzal hálálom meg, hogy megpróbálom eltörölni azt, amit tettem, vagy hagytam megtörténni, ameddig a klánt szolgáltam.

A megannyi rongyba burkolt apró öregasszony ráncos arcán mosollyal figyelte vendégét, és megértő tekintettel hallgatta a történetét, bár nem értette miért osztotta meg mindezt vele. A ronin közben dideregve masszírozta vállait, mert fagyos hideget érzett még itt, a falakon belül is. Sem a tűz, sem a tea nem melegítette fel. Hiába védte a ház a fagytól, az még így is marta a csontjait.

– Fáradtnak tűnsz – szólta az öreg hölgy. – Feküdj le, egy kis pihenés talán visszaadja az erődöt!

Aki megadóan bólintott, majd felállt, és követte az öreget. Talán vendéglátója abban reménykedett, hogy ezzel megszabadulhat igen kellemetlen nyitottságától.

– Abban a szobában megpihenhetsz.

A ronin apró, keserű mosollyal nézte a folyosót és a falakat.

– Tudod, már jártam itt, évtizedekkel ezelőtt.

– Valóban? – kérdezte a hölgy.

– Az uramnak megtetszett a helyi földműves lánya, egy nagyon fiatal gyermek. Mikor a családja megtagadta, hogy átadják, minket rendelt oda. Fiatal szamurájként az egyik első feladatomban az volt, hogy ártatlan falusiak torkához tartsam a kardomat, ameddig a gazdám megrontotta a lányukat.

Az öreg hölgy megremegett a történetről, arcán a mosoly erőltetetté vált, feszültség és düh csillogott a szeméből.

– Mi... mi történt? – kérdezte szinte remegő hangon.

– Az apa egy idő után nem bírta tovább. Kést rántott és indult megmenteni a lányát. – Aki erőltlenül támaszkodott a falnak, és a könnyeivel küszködött, a szava egy pillanatra elakadt. – De én a fejét vettem. Hagytam, hogy Matsumoto elvégezze a mocskos dolgát, majd hallottam, ahogy megölte a gyermeket. Aztán ránk parancsolt, hogy végezzünk ki mindenkit, amiért megtagadták a kérését.

Aki erőltlenül nyúlt az ajtó felé, amit az idős nő mutatott neki. Az ajtó felé, ahol valamikor az ura elkövette a gyalázatot.

– Hogy tudtál együtt élni a tetteiddel? – kérdezte sziszegő hangon az idős nő. A keze lassan elnyúlt, mint egy kígyó, és végigcsúszott a földön, egészen a ronin háta mögé. Ott felemelkedett, a körmök hosszú, acélosan csillogó karmokká alakultak. De lecsapni már nem volt ideje, mert abban a pillanatban, ahogy a szörnykéz megindult, Aki kivonta a kardját, és megperdülve egy határozott vágással csuklóból lehasította a kezét. A csonka kar visszahúzódott a rongyok közé. Az idős asszony arca megváltozott, az ártatlan lányé lett, akit hagyott meghalni ebben a házban. A nyaka, lábai és kezei démoni módra megnyúltak, dühösen markolta keze csonkját.

– Szellemirtó – mutatta a fel a fakószürke pengéjű kardját az egykori szamuráj. – A szellemvilágban kovácsolták az öröknek, hogy ezzel tereljék vissza a szökevényeket a két világ közti határról. Nagyszerű eszköz arra is, hogy a kísérteteket elűzze a világunkról.

– Átkozott! – üvöltötte a démoni lény és egy karlendítéssel átlökte a ronint a szoba ajtaján. – Elvetted az életemet, hagyta, hogy ezt tegyék velem, megölted a családomat és még van merszed rám támadni?

Aki nehézkesen emelkedett fel. A ruházatát megszagatta a szörnyeteg, a karmolásokból szivárgott a vére. A szobában még mindig ott állt az ágy, amiben a gyermek elveszett, és a kísértet megszületett. Az ágyon még mindig ott volt egy apró csontváz, de az ágy körül megannyi emberi csont halmozódott fel. Szinte bokáig állt az emberi darabok közt, miközben a beszakadt ajtón bekígyóztak azok a furcsa, elnyúlt végtagok.

– Hittem, hogy egy szamuráj feladata az urát szolgálni. Mára látom a hibámat, de akkor túl fiatal és gyenge voltam, hogy felfogjam, vagy legyen merszem ellene tenni. Ezért most a bocsánatodat kérem.

– Bocsánat? Komolyan azt hiszed, hogy a bocsánatod bármit is ér nekem? – süvöltötte a szörnyeteg, miközben újra és újra lecsapott a nőre, ám a kard pengéjéről lepatantak a fémes karmok. A hosszú nyakon táncoló fej újra és újra megpróbálta arcon marni a ronint, de Aki mindig elmozdult. Több évtizednyi harctudás rutinja mozgatta, olyan ösztönösséggel mozgott, hogy már nem is kellett terveznie a lépéseit.

– Talán halált érdemlek a tetteimért, de nézz körbe! Megannyi áldozata volt már a dühödnek, ártatlan vándorok, akik besétáltak a csapdádba. Ha ma végzel is velem, arra kérlek, hagyd el e világot, és kegyelmezz meg a lakóinak.

– Kegyelem? Mit tudsz te a kegyelemről? Órákon át ordítottam érte! Könyörögtem érte és minden szamuráj, aki bepillantott abba a szobába, csak azt nézte meg, hogy az uruk jól van-e, ameddig megront egy gyermeket! Az egyetlen, ki a segítségemre sietett, azzal te végeztél! Nem tudod, mit éltem át a Fekete Lótusz miatt!

Az őrző szörny szavai legalább olyan élesek voltak, mint a karmai, amik megtépték a ronint. Aki vérezve zuhant a falnak, Ruhája széthasadt, felfedve a ronin szíve felett a fekete lótusz jelét, amit fiatalkorában béklyóztak a bőrébe, és melynek sebe sosem gyógyult be igazán.

– Talán nem tudhatom, min mentél keresztül, de hidd el, nem te vagy az egyetlen áldozata a Fekete Lótusz klánnak!

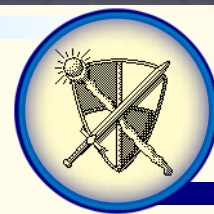
A démon feje közelebb kígyózott, megvizsgálta a jelet, és a gyermeki arc ezernyi apró túfoggal vigyorgott, azt látva, hogy a szamuráj is szenvedett. Aztán felemelkedett, hogy egy harapással végezzen a nővel, de Aki a bal kezének villámgyors mozdulatával egy papírt csapott a szörnyeteg homlokára. Az ősi szavak, amiket egy pap vésett a lapra, megdermesztették a lidércet.

A szörny a szent szimbólumtól megbénult, Aki pedig ezt kihasználva egy vágással eltávolította a kísértet fejét a nyakáról. A szörny fej nélkül is felrikoltott, sikolya megrengette még a hegyet is. A szoba fénytel telt meg, majd a szörny alakja semmivé foszlott, és a síró kislány szellemét az apáé ölelte meg. Biccentett a roninnak, aki sírva viszonozta. A család végre békére lelt, és az ő szellemeiket kísérték el az itt csapdába esettek.

A fényes kék szellemek távozta után a ház felfedte valódi formáját. Lyukas falak, bogarak és csontvázak mindenhol. Aki felvette a kabátját a tűz mellől, ami sosem égett, vetett egy pillantást a teáscsészére, ami végig üres volt, majd kilépett a hóba és tovább indult, hogy megtalálja a megváltást.

Xenothep

609-01

101

A hosszú, enyhén lejtő folyosó a földfelszín alá vezetett, a kis, nyitott, elektromos kocsik halk surrogással gurult lefelé a kijelölt útvonalon. Két férfi utazott a járművön, a vezető, aki röviden csak Danként mutatkozott be, egy sűrű kezeslábast, és vastag narancssárga dzsekit viselt, utasa, Dr. Martin O'Connell öltönyben ült mellette, kicsit borzongva. A folyosó sötétbe burkolózott, a kocsik lámpái alig pár méternyi utat világítottak be. Martin szörnyen kiszolgáltatottnak érezte magát, igyekezett palástolni érzelmeit.

– Itt mindig ilyen hideg van? – kérdezte, hogy elterelje a figyelmét.

– Többnyire – biccentett Dan. – Túl nagy az egybefüggő légtér, és a szellőztetés ellenére sem emelkedik, vagy súlylyed a hőmérséklet. A laborok fűtöttek. Van egy dzsekim még itt, felajánlanám, de nagyon mocskos, összekentem olajjal.

– Értem. Semmi baj, gondolom, nemsoká megérkezünk. Dan ismét biccentett.

– Pár perc.

Sokkal többnek tűnt, mint pár perc, szinte szurreálisnak hatott az utazás, mintha a kocsik elé vetülő fénypáncsok jelentenék az összes valóságot. Végre aztán alig tíz méternyire fénypanelek villantak fel, Martin hunyorított a váratlan fényáradattól. A folyosó egy terembe torkollott, ahol több elektromos kocsi is állt a falnál, a töltőállomásoknál. Folyosók indultak tovább a teremből, mindegyik fölött felirat, Martin azonban nem értette, mit jelentenek a szavak, még a nyelvet sem tudta megállapítani, amin íródtak. A szemközti falban egy nyitott teherlift fényei látszóttak, Dan egyszerűen begurult a kocsival, aztán megállt, és elindította a liftet.

– Még két szint lefelé, és megérkeztünk. A bőröndjeit a lakrészébe viszik nemsoká.

Amikor a lift megállt, a kapuk egy fehér folyosóra engedtek kilátást. Egy hétköznapi ruházatot viselő középkorú férfi állt a közepén, amint meglátta őket, szélesen elmosolyodott.

– Dr. O'Connell, végre itt van! Köszönöm Dan!

Dan otthagya a kiskocsit, és gyalog indult el egy másik folyosón, Martin az elé lépő férfi felé fordult.

– Ön bizonyára Dr. Jayde Lesch.

Kezet fogtak, a férfi enyhén meghajolt.

– Igen, én vagyok. Kérem szólítson Jaydenek, mindenki így hív. Eleinte hivataloskodtunk, de amikor régóta össze vannak zárva az emberek, óhatatlanul is elhagyják ezt. Önt hogy szólíthatom?

Martin nem akart rossz benyomást tenni, így azt felelte.

– Martin.

– Rendben Martin, kérem jöjjön velem, kicsit körbevezetem! Először is, ezt hadd adjam oda!

Kis plasztikkártyát nyújtott felé, amit egy szalaggal a nyakába akaszthatott.

– Ez egy azonosító, kérem, mindig legyen önnél. Apró chip van benne, így a biztonsági rendszer tudja majd azonosítani. Dolgozott már hasonló helyen?

– A föld alatt még nem.

– Elmondták, mi lesz a feladata?

– Nagy vonalakban. Valójában csak homályos utalásokat kaptam.

Jayde halkán felnevetett.

– Ez zavarja?

– Nem. Szeretem a kihívásokat, ezért is jelentkeztem ide. Ettől függetlenül értékelném, ha ellátna némi információval.

– Hogyne, hogyne, természetesen! Nos... Amint a kapun belépett, egyszersmind dimenziót is váltott, persze képletesen. A megismert világ szabályai és törvényei itt nem érvényesek.

Martin felvonta a szemöldökét.

– Elmagyarázná?

– Ez itt egy földalatti, magas fokozatú biztonsági rendszerrel ellátott komplexum. Egész pontosan nem tudom, hogy kinek is dolgozunk, ennek a helynek még neve sincs, csak egy számmal jelölik, ez a 609-es. A projektek szigorúan titkosak, a külvilággal semmilyen kapcsolatunk nincsen, csak a fegyveres személyzetet keresztül.

– Danon kívül senkit nem láttam idefelé.

– Ó, befelé nem nagy ügy, de próbálja csak meg elhagyni a területet!

– Őszintén megmondom, ez kissé feszélyez.

– Sajnálom, elég rendhagyó a helyzet. Feltételezem, ezekről tájékoztatták.

– Igen, szupertitkos projektek, titoktartás, miegymás... de egészen más itt lenni.

Jayde elégedetten bólintott.

– Közvetlen embernek tűnik, nem az a karót nyelt tudós típus. A rugalmasság jó tulajdonság, szüksége is lesz rá.

Befordultak egy folyosón, Martin őszinte döbbenettel torpant meg. A folyosó mennyezetén egy robotizált robotgépfegyver dupla csöve és felfogató mechanikája látszott, a csövek az előttük húzódó folyosóra irányultak. Jayde intett.

– Ez egy őrszem. A technológiai részleg fejlesztése.

– Mi szükség van egy ekkora gépfegyverre itt?

Tétován indult előre, lapockái közt kellemetlen bizsergést érzett, tudva, hogy a gépfegyver most rájuk irányul.

– Ez a végső gát, a komplexum külső köre, innen már közel a kijárat. Ami idelejt van, az itt is marad, Martin.

– Értem, hogy nem szabad kijutnia semmilyen információnak, de nem túlzás ez?

Jayde arca elkomorult egy pillanatra.

– Nem, ez még kevés is valójában.

– Kérem, magyarázza meg!

– Nem hinne nekem.

– Tegyen próbára!

– Ön jelenleg annyit tud, hogy titkos kutatásokat folytatunk, több projekten is dolgozva párhuzamosan. Az egyik ezek közül a biológiai fegyverek fejlesztése.

– Igen. Ezért is vagyok itt, mint biológus.

– Azt tudja, miféle jellegűek is ezek a fegyverek?

– Nem kaptam információt, és nem akartam találgatásokba bocsátkozni.

Közben a folyosó végén álló mechanikus ajtóhoz értek, Jayde elővette mágneskártyáját, és az ajtó melletti konzolhoz érintette.

– Nézze, mi itt a természetfölötti határán járunk!

Martin neheztelően nézett rá, mire amaz halványan elmosolyodott.

– Bolondnak tart?

– Nem ítélek, ám több komolyságot várnék egy tudóstól. Tudom, hogy én vagyok az új fiú, de mellőzhetnék a beavatási tréfákat.

– Ó, a tudomány... Amit itt teszünk, az túl van a tudományon. Ez nem tréfa. Valójában csak nézők vagyunk, kutatjuk a világmindenség titkait, hogy végül alantas emberi célokra használjuk fel. Látom, zavarban van. Meg kell bocsátania nekem, én még az átlagnál is bogarasabb vagyok... Legalábbis a kollégáim előszeretettel hangoztatják ezt. Ne aggódjon, lojalitásom megkérdőjelezhetetlen, és maximálisan elhivatott vagyok, ahogy itt mindenki! Ön is az lesz. Nemsoká mindent megért.

– Most is csak a homályos utalásokat kapok.

– Sajnos, ezt nem lehet elmondani, ezt valóban látnia kell. Olyan dolgokat fog látni és tapasztalni, amik merőben eltérnek mindentől, amit ismer. Vonatkoztasson el attól, amit eddig tanult a biológiáról és a fizikáról!

Megindult előre, Martin követte. Az az érzése támadt, hogy egy tréfa áldozata, aztán elhessegette a gondolatot. Ez a dolog túl nagy volumenű ahhoz, hogy itt bárki is tréfálkozzon. Az a robotgépfegyver olyasmire engedett következtetni, amibe még bele se mert gondolni.

Gondolataiba merülve követte a férfit, közben élénken figyelve, próbálta emlékezetébe vésni, merre járnak, elvégre mostantól neki is el kell majd igazodnia. A folyosók azonban szörnyen sivarak, és jellegtelenek voltak, csak színes sávok jelezték, mi merre található. Martint zavarta az ablakok teljes hiánya, hirtelen nyomasztónak találta a tudatot, hogy több emeletnyi mélységben kell ezentúl élnie.

A sokadik mechanikus ajtó után most egy olyanhoz érkeztek, ahol két fegyveres őr is állt. Jayde példáját követve felmutatta a kis plasztikkártyát. Amint az ajtó kinyílt, Martin hirtelen úgy érezte, nem akarja tudni, mi is van odabent, de erőt vett magán, és követte Jaydet a következő terembe. Amint átléptek, a kapu automatikusan bezárult mögöttük. Ideát sűrű félhomály uralkodott, Jayde körbe intett.

– Ez a hely hivatalosan a Biodóm nevet viseli, nagyon sokféle kísérlet folyik ezen falak között. A projektvezetőnk, Dr. Buttler kért meg, hogy elsőként ide hozzam önt le, hogy megmutathassam, miről is van szó. Én elleneztem a dolgot, de ő ragaszkodott hozzá, azt mondta, jobb, ha idejekorán átéli a sokkot, hogy aztán minél hamarabb hozzászokjon... bár nem ismerek olyat közülünk, aki ehhez hozzászokott volna. Most kérem, vegye ezt fel!

Egy egész arcát eltakaró maszkot adott a kezébe, amin csak a szemeknek volt kivágva rés. Úgy tűnt, egész felszíne irizál, kérdően nézett társára, miközben felvette. Nem tudta eldönteni, hogy ez az egész egy hatásadászat tudóstársa részéről, vagy valóban tud neki olyasmit mutatni, amit felvázolt. Jayde is felvett egy maszkot, majd a falhoz lépett, és félretolt egy rejtett, ajtó nagyságú panelt, ami addig egy szemmel is jól láthatóan vastag üvegfalat takart. A túloldalán egy négyzet alapú, minden berendezést nélkülöző helyiség volt. Falait narancssárgása festették, az árnyékok odabent vörösnek tűntek. Középen egy apró alak kuporgott, Martin nem tudta leplezni döbbenetét. Közelebb lépett a falhoz, Jayde mellé, és kérdően vonta fel szemöldökét.

– Kérem, magyarázza ezt meg!

– Ez itt Quarto. Majdnem egy éve vizsgáljuk, mégis alig tudunk róla valamit.

– De hiszen... Ez egy gyerek!

Mintha meghallotta volna, a földön összegömbölyödvé fekvő alak most feltérdelt, velük szemben. Hosszú, fekete haja kócosan lógott arca előtt, meztelenségét semmi nem rejtette. Jól láthatóan éhezett, bordái élesen kirajzolódtak bőre alatt. A szeme fehérje nem látszott, tekintete démoni csillogását csak kihangsúlyozta fiatal, ártatlan arcocskája. Fejét felemelte, hogy rájuk nézzen, Martin ekkor vette észre a padló árnyai közt alig látszó láncokat, amelyek a gyermek csuklóira zárt fémpántokra volt erősítve. Megborzongott.

– Egy kislány, alig lehet több, mint tíz éves. Mit tesznek vele?

Jayde arca elkomorult.

– Ne higgye el, amit lát! Quarto nem emberi lény.

Felemelt egy kis távirányítót, és aktiválta. Odabent halk, száraz zizegés hallatszott, a láncok szikrákat vetettek, amint a gyermek testébe vezették az áramot. A kicsi test összerándult, éles sikoly szakadt ki belőle, vonaglott az elektromosság ostorcsapásai alatt. Martin döbbenetén kiáltott fel.

– Mit művel?! Azonnal hagyja...

Ekkor a lány abbahagyta a vergődést, testének körvonalai elmosódtak egy pillanatra, és valami különös dolog történt, mintha megolvadt volna. Bőre elsötétült, Martin agyán átfutott, hogy elszenesedik, egy gyilkosság szemtanúja éppen, mégsem tudott mozdulni, a sokk megdermesztette egy pillanatra. Ezután Jayde felé mozdult, de ekkor a lány eltűnt, helyét pedig olyasmi foglalta el, amit Martin nem tudott azonosítani. A fejét ingatva nézett társára, aki ekkor lekapcsolta az áramot.

– Mi ez az örület? Mi ez a lény? Hol a lány?

– Őt látja odabent.

– Azt akarja mondani, hogy valahogy átváltozott?

– Igen... számtalanszor láttuk már a folyamatot, átvilágítottuk röntgennel közben, levideóztuk, kielemeztük, de nem találtunk magyarázatot.

Martin le sem bírta venni a szemét a lényről. Leginkább valamiféle négylábú ragadozó állatnak látszott, testét sűrű, fekete bunda fedte. Egyetlen részletében sem emlékeztetett a lányra, igazából emberre sem, kivéve a tekintetét, az ugyanolyan maradt. Jayde merengő mosollyal nézte, majd halkán szólalt meg:

– Egyszerre csodálom, gyűlölöm és rettegek tőle. Túlmutat mindenem, amit ismerni vélek.

– De mégis mi ez?

– Ne próbáljon magyarázatot találni, ha nem akar belebolondulni! Oh... és ne ijedjen meg! Ez durva lesz.

– Mire gon...?

A lény szemmel követhetetlen sebességgel pattant fel, és vágódott neki az üvegnek alig pár centire Martintól, aki felkiáltott és hátratántorodott. A lény a padlóra roskadt, pofája fájdalmas vicsorba torzult, úgy tűnt, eszméletlen. A páncélozott üvegen sötétvörös vére lassan folyt le, Jayde visszatolta a helyére a panelt.

– Ez itt az, amiért ön itt van.

– Quarto azt jelenti, hogy „négy” ugye? Több is van? Jayde bólintott.

– Igen. És ez köztük a legszelídebb.
(...)

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyaiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Vihartáncos

Nem tehetsz mindenkit boldoggá; nem vagy póni

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház különtermében ádáz csata dúl.

Kártyacsata.

Dombitörpék nem kicsiny csapata ordít efféléket, hogy:

- Drákot a kettesre!
- Anyádat oda!
- A mamát hagyd ki ebből, ő bubit vitt!
- Csapd le csacsi!
- Nem csacsi az, te öszvér, hanem póni!

Utóbbi bekiáltás Köbgyökkettőtől származik. A tét nem más ugyanis, mint a terem egyik, külön a számára kialakított sarkában egykedvűen szalmáztató éjfelete, mélybordó szemű póniló.

Ilyet ők még nem láttak a Száznevű város Négyszögletű kerek erdejének városbeli pontos másában sem, holott ott aztán lakott mindenféle színű póni.

De ilyen, mint ez az egy, még ott se. Ebben a teremben lelték rá, amint teljes sötétben szalmáztatott.

Valamilyen rejtélyes oknál fogva az összes, épp a helyiségben vadul tovább sörözgető törpének kellett ez a lény. Verekedéshez már a helyszínre lépéskor részegek voltak, így a lapcsatát választották.

S most épp Köbgyökkettő, az indulatos, de roppant kiváló kereskedő dombitörpe áll nyeresre.

Nem véletlen, Aradi Artemon nevű, profi kártyás mesterétől leste el a fortélyokat és trükköket – no meg a csúrcsavaros megjegyzéseit, és annál is virágzóbb káromkodásait.

– Félszerzetek tökét kéjesen cirógató, drága, aranybevonatos sajtreszelő! Tedd már be, Gyomivadék az utolsó lapodat, hadd üsse le a drák négyesemmel. A póni az enyém, Gyökök!

– Aztán, te onnan az asztal túlfeléről, honnan kancsítótál ide, hogy láthasd, milyen lapjaim vannak?

– Úgy, hogy fordítva tartod a azokat, te tekeredő, tekervényes, bűgő facsiga! Jó ideje a kártyák hátoldalán lévő mintát számolgotod!

– Mi az a facsiga?

– Mint az éti, csak fából!

– És miért bűg?

– Mert még mindig a kártyáidra folytatod a sered felét! Azért!

– Ó, hogy az a fűzfán hegedülő, zombiidéző, éjjeleknek évadján felkukorékoló, elromlott kakas csiripelje meg!

Azzal Gyomivadék bedobja a kártyáit, a söre maradékával együtt, messzire reptetvén a korsót, majd kolosszális földrengést okozva leborul az asztal alá, és mély, hortyogós alvásba szenderül.

Kitör a már megszokott verekedés. Kinek a póni kell, kinek még sör, van, aki szórakozásból mos be egyet a szomszédjának.

Köbgyökkettő tolvajokat megszegényítő surranással kioson a teremből, hóna alatt a maradék szalmát csócsáló, egykedvű patással.

Szegény kis dombitörpénk, nem tudja, hogy ezzel a tétével nagyot fordít életének Sorskerekén – s hogy merre fordul, azt még a vénségesen vén, póre időre fittyet hányó, éjfélkor kakukkozó bubó se tudja.

Hazaérkezve, győzelme tárgyának meghagyja, legelészen csak kedvére, este is van, sötét is van, majd a domb alá vájt otthonos kis lakban nekilát tervezni.

Képzeteiben sok-sok haszon-ötlet váltja illúzióit, jobbnál tökéletesebb pénzszerzési módszerek fogannak meg és sorakoznak fel a megvalósításhoz.

Csak egy a gond. Nem tudni, miben is rejlik a póni-profit. Azon kívül, hogy egy sötét teremben akadtak rá, és hogy nem átlagos a kinézete, semmi sem derült ki róla.

Igy hát Köbgyökkettő úgy dönt, megnézi magának a kicsiny patást és megpróbálja kitalálni annak különlegességét.

Kikémlelve az ajtón azonban azt kell látnia, hogy sehol sem látja kártyán nyert, majd ellopott szerzeményét.

Ellenben a halálsikolyok a nyomára vezetnek.

A közeli kis portán egy öregasszony él, Köbgyökkettő sűrűn látogat hozzá, mikor épp megfázás gyötri, és harminchat-hét fokos lázában már a saját sírgödret készíti elő.

Lóhalálában rohan bő százötven métert.

Nem számít arra, ami látványul fogadja, le is dermed két lépés között a fűben.

A nőt kezeit teátrálisan a mellkasára szorítva, partra vetett hal módján tátogva és pihegve, a pónit csurom véresen találja. Véres a hasa, véres az egész szája. Utóbbit látható élvezettel nyalogatja.

– A vérnefelejcseim! – szakad ki végre az asszonyból. – Az összeset lelegelte ez a kitömött sakkfigura! Épp telihold van! Végre virágoztak!

– Ahh, jóasszony, a dombitörpék korai, agyonűzött, csillás, morcsákos szívidegrohamát hoztad rám! Már azt hittem, baj van!

– Van is baj! Ez a növény minden negyedik újhaldkor virágozik! Addigra beérik a nedve is, amit a gyógyászatban tökéletesen fel lehet használni, illetve kitűnő macskaüző! És most lelegelte ez a hülyécske patás! Mit legelte?! Benne fetrengett! Mi ez egyáltalán? És honnan van?

– Kérlek alássan, ha még nem láttál volna ilyet szerte a Száznevű városban: ez egy póni.

– Azt látom, te féleszű, de milyen póni?

– Ez az, amit próbáltam megfejtetni, mielőtt összesíkítotad a mezőt! A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház egyik termében akadtunk rá, a sötétben. Megharcoltam érte, némileg tisztességesen. Aztán kiloptam.

– És természetesen, annak egyáltalán nem jártál utána, hogy mégis miért volt ott.

– Természet nélkül sem. Póni. Egyedi. Kell. Jött. Nem feltétlen önszántából, de nem is tiltakozott.

– A Száznevű város összes alkotó eleme óvjon meg tőled, te hebrencs, makacs törp!

– Ne kodácsolj itt nekem! Inkább azt mond meg, szerinted mit tegyek veled?

Az asszony legyintve elvonul a kunyhóba. Mire visszatér, Köbgyökkettő addigra gyökeret eresztett és épp a virágba borulást fontolgatja.

– Na, tessék! Nem elég, hogy a lovad befalta az értékes virágom, még te is túrod a földet! Fogd! – Azzal átad egy barna, kopott pórázfélélet a törpnek. – Ez szegény, drága, megboldogult Bazaltomé volt, még fióka korában. Vidd el Kókuszpóknak, mutasd meg neki, hátha tudja, miféle szerzet ez, és majd ketten kifundáltak valamit! Bár attól is az Ég óvjon, de mindegy.

– Ne aggódj, asszony! – Köbgyökkettő szélesen elvigyorodik. – Legfeljebb kialakul egy százegyedik város! – Azzal a póni fejére és nyakára köti a pórázt. – Gazdag törp leszek hamarost, meglásd!

– Igen, igen. De miben gazdag? Legutóbb is morcsák bolhákkal jöttél haza! Alig bírtuk kiirtani őket! Még Bazalt is kapott belőle, holott ő griff.

– Meg félig sárkány, ezt ne feledd! Legalábbis én képtelen vagyok elfelejteni – jegyzi meg cinikusan, emlékezve egy kellemetlen esetre.

– Én is, Köbgyöki, én is – sóhajt az asszony, nem érzelve a megjegyzés fonák voltát.

– Na gyere, te vérpóni! Csak aztán nehogy kolbász legyen belőled!

A szólított élénken csillogó szemmel, az utolsó vérnefelejs szirmain csámcsogva engedelmesen megindul. Az eddig lazán, komótosan lépkedő állat, most pónikhoz képest peckesen, virgoncan szokellget Köbgyökkettő mögött.

Kókuszpókhoz nem könnyű eljutni. A városban mindig másutt van az üzlete, s egyben a lakása. Jellemzően mindig ott, ahol legnagyobb a macskaszaporulat. Fene se érti ezt. Utálja a macskákat, mégis oda teleportál, ahol az egy négyzetméterre jutó macskák már épp kilógnak a négyzet vonalaiból.

Még szerencse, hogy anno ellopta a varázsló egyik selejtes detektorát. Az a kütyü eredetileg a macskák könnyebb fellelhetőségét volt hivatott szolgálni, ellenben mindig a varázslót találta meg – vagy a kékrumot. Esetleg egyszerre a kettőt. Némelykor még macska is akadt a közelben.

Nos, ahol a rum, ott a varázsló!

Azonnal összefut a nyál a szájában. A kékrum az egyik legjobb minőségű szesz szerte a város mindösszes dimenziójában, ezen okból a legritkább és a legdrágább is. Az alapvetően átlátszó itálnak kékes derengése és párája van, de ésszel kell inni, ugyanis érdekes delíriumot okoz.

Legutóbb egy kenta urat tett lóvá. Túl azon, hogy igen csak alkalmassá vált fűnyírásra, szerfelett kellemetlen volt, hogy minden kancát meg óhajtott hágni. A kancák se vették jónéven, a kentahapsi kentanője sem. Az italozást követő fejfájást még az alváros elfajzott lidérceinek se kívánja senki sem. Szegény lópassi is egy hétig nyomta a szalmát, midőn melegvérű mátkája alaposan fejbe vágta a trágyázó lapáttal.

A szerkezet jelez. Felmutatva a város jelenlegi részét, egy kék pöttyel jelzi a rumot. Feltehetőleg a varázslóval együtt. De nincs túl közel. Köbgyökkettő tragikus sóhajt hallat, majd rásandít a jelenleg villangó bogarakat hajkurászó pónira. Méricskéli, elbírná-e az állat. Elvégre a pónik csilléket is képesek húzni!

Becsérkeszi a mit sem sejtő kislóvat, majd rávetődik a hátára. Prédája azonnal méter magas bakugrásokat visz véghez, hiszen orvul az életére törtek. Ágaskodik, farát dobálja, négy patája a szélrózsa minden irányába kivág, rohángál egy kört, majd még egyet.

Hirtelen megtáltosodását kihasználva Köbgyökkettő irányba fordítja a griff pórázával.

A póni nekiiramodik.

Nem könnyű irányítani a megveszekedett bestét, hiszen vagy egy kanyart nem vesz be, vagy figyelmen kívül hagy néhány alacsonyabb kerítést, megkerget egy kutyát, futtában legel pár szál százszorszépet és felrúg egy részeg trollt, majd hangosan röhög egy sort ezen.

Végül azért csak elérik a kék pontot.

Satuhó, visszagyí! „Állj már meg, te törpveszély vagy méz a kandalló fölé a falra, nagyobbra nőtt, patás macskabőrnek!”

A póni lecövekel egy üzlet előtt, ami pár órával ezelőtt biztos, hogy nem volt itt, ezt bizonyítja a sok kótyagos goblin, akik nem értik, hova lett legkedvesebb kocsmájuk a cimboráikkal együtt.

Köbgyökkettő O lábtartásban lekaszálódik a kicsi lóról, aki a kifulladásnak semmilyen jelét nem mutatja – és ebben a pózban belejt az ajtón, magával húzva a trollon még mindig röhögő szerzeményét.

Megállnak a jelenleg, táncterembe is beillő méretű üzlet közepén. Volt már olyan is, hogy beszorult, annyira kicsi volt a hely, netán kendőt kellett kötnie az arca elé, akkora homokvihár dúlt.

– Csüccs! – szól a kislónak, mire az engedelmesen fenékre huppan. – Kókuszpók! Merre nyúzod azokat a szerencsétleneket? Tudom, hogy vedeled a kékrumot!

– Köbgyöknégy! Öreg cimborám! De jó, hogy benéztél hozzám! – vágódik ki a szembeni ajtó, macskák százát engedve ezzel szabadon. De milyen macskakét! Egyik lila, másik szivárvány, esetleg háromfejű, kétfarkú – egyiknek a feje a farán miakol panaszosan a méltatlan kinézetét.

– Kettő! – javítja a törp.

– Mi kettő?

– Én kettő!

– De hát itt csak egy te van!

– A nevem kettő!

– Nem köbgyök?

– De! Köbgyökkettő!

– Esküszöm, csak egyet látok belőled! Na, mindegy! Mi szél illetve póni hozott erre? – pillant a dombi háta mögött, fülét lokátorként forgató, s eképpen figyelő témátárgyra.

– Pontosan ezért kerestelek fel varázsló, hogy ezt megszakítsd. Meg a kékrumért.
 – Kékrum? Hová is tehettem?
 Köbgyök, aki kettő és nem négy, rásandít a detektorra.
 – Nos, azt hiszem, benned jelzi.
 – Hát persze! – Azzal a varázsló kinézetű varázsló, talárja százezer zsebének egyikébe nyúl, majd rövid kotorászás után előkapja a rumos bőrflekkét.
 – Igyál, drága cimborám! Hé, te! Mit keresel itt? – érdekli meg a sötétből előkerülő, szemlátomást értetlenkedő goblint.
 – Ha jól emlékszem, a társai kint várják, mióta ideportáltad magad, ingatlanostul! Bár, ha azt veszem, ingatható ez, nagyon is! – vakarja az állát elgondolkodva a dombitörp.
 Kókuszpók nem figyel rá. Egy kézlegyintéssel kinyitja a távoli ajtót, majd másik keze lendítésével kiröpteti szegény goblint azon kívülre, pár arra kószáló, kinézetmódosult macskával együtt.
 – Nos, ha jól sejtem, azért kerestél fel e kései órán, hogy megmutasd a lovad?
 – Egen, valami ilyesmi. Ugyanis ezt a pónit a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház egyik terméből kártyáztam ki.
 – Nyakonöntő tud erről?
 – Dehogyan tud! Azt se tudta, hogy mi oda beszabadultunk. Voltaképp, most, hogy belegondolok, én sem emlékszem, hogyan kerültünk oda. Mindenesetre kártyaharcot vívtunk a sötétben az egykedvű póniért, hiszen ilyet mi még nem láttunk. Természetesen nyertem, de ki kellett mentenem a patást, mert elfogyott a sör, azt pedig tudod, mivel jár.
 – Igen, pontosan tudom. Tehát elloptad a pónit Nyakonöntőtől, a részegen verekedő törpök orra előtt úgy, hogy fogalmad sincs, miért volt ott és mit tud?
 – Valami ilyesmi. – Köbgyököt türelmetlenül int. – Tehát? Mit tud a patáska?
 – Mitől véres ez a szerencsétlen? Mit műveltél vele?
 – Ja, az csak a vérnefelejcs nedve. A véncsont éktelen patáliát csapott, mert ez a nyavalyás az összeset felzabálta, és még bele is fetrengte magát!
 – Vérnefelejcs? Érdekes.
 Kókuszpók elgondolkodva körbejárja a nem mindennapi hátast, aki jelenleg katonánna merevült, netán szoborrá vált a hirtelen történetektől.
 – Éjsötét, nem túl hosszú, vastag bunda, mélybordó szem, rövid, kócos, égnek meredő sörényfrizura. Vérnefelejcs. Hmm... Barátocskám, te magadra haragítottad a Vén, rozsdá rágta vasorrú, s evégből egy mágneses mezőben rekedt, örökké keringő, fémprotkóját időtlen ideje elvesztett bosszorgány motyogós átkát, melynek vállán, egy rézfán fütyülő neszkuvik (amiről tudjuk, golyóstoll fedti testét, halványlila dunsztot eszik és rendkívül él a rézerdőben, valamint veszélyes rá a felettébb kártékony rézfa-szű) ücsörög és ijesztgeti a rézangyalokkal, ugyanis van, hogy hosszan huhhant, de az is megtörténik, hogy a rövidebbet húzza.
 – Miért, mi ez? Törpvész?
 – Alapvetően nem. De mostantól az lesz! Ez kérlek, egy vámpóni!
 – Egy vámmicsoda?

– Vámpóni. Vámpír-póni. Amint látod, vérrel táplálkozik.
 – Vérrel? Kinek a vérevel?
 – Kedves törpöm, olyan sötét vagy, hogy este a morcsák melléd harap, annyira nem lát. Törpvérrel. Varázslóvérrel. Macskavérrel. Mindenféle vérrel, teljesen mindegy neki.
 – Ó, hogy az idő vasfoga forgácsolná szét azt a penészvirágszálon élő, akasztófa-virágot termő, fából vaskarikát hajlított fenét, ami önmagát eszi, fészkestül! – hördül fel Köbgyököt. – És most mit csináljunk?
 – A legjobb volna visszavinni a Szolgáltatóházba, lehetőleg úgy, hogy ne tűnjön fel az eltűnése, ez esetben nem kell Nyakonöntő haragjától tartani, és nem te leszel a következő póni-nasi.
 – Hogyisne! Én találtam! Én kártyáztam! Én nyertem és csórtam ki! Enyém!
 – Ezt fogod mondani Nyakonöntőnek is, mikor szádon kéri a lovát?
 – Kezemen se kérje, nem hogy a számon! De, esetleg azért tőle megkérdezhetnénk, mit tud ez a vámpóni. Mégis csak visszavisszük! Ha kell, megküzdök vele!
 – Megküzdesz? Te és melyik sereg? És mi ez a többes szám?
 – Kártyacsatában nincs szükség seregre! Csak serlegre, ami csurig van finom serrel – netán kékrummal! Te is jössz velem! Ha balul sülné el valami, akkor el tudj onnan varázsolni!
 – Mi lenne, ha inkább kikísérletezném a különlegességét? – kancsalít egy még épségben, ámde óvatlanul arra bóklászó, szürke cirmos kandúrra, aki épp mellettük csüccsen le és lát szemérmetlen mosdászhoz.
 – Nem teszed a póni fejét a lófarka helyére!
 – Dehogyan! Megnézzük, mit reagál a macskavérrel! Heejj, cicc-cicc-cicc-cicc! – szólítja meg Kókuszpók a macskát, aki két nyalintás között döbbenetében kint felejtí rózsaszín nyelvét. A varázsló még az ujját is begörbíti, ahogy csalogatja.
 – Szerintem hagyd azt a nyávogót, varázsló! Biztos, hogy van más módja is a kifürkészésnek.
 – Igen, még szép, hogy van, de abban nincs semmi élvezetes és érdekes!
 Köbgyököt tekintetere nagyot sóhajt a varázsló kinézetű varázsló.
 – Legyen hát! Kövessetek a laboromba. Van ott pár értékes vért tartalmazó üvegcsém.
 Keresztülválnak a termen. A macska még mindig szobormereven bámul utánuk.
 – Ördögöd van, Gyököttő!
 – Ördögöm? Nem póni ez?
 – De bizony az! És, amint azt sejtettem, nem hogy vér a lételeme a szerzeményednek, de a vörös testnedv előző gazdájának némely képességét is átveszi!
 A dombitörpe és a varázsló most csodálkozva szemléli a fejük fölött fürge röptöket leíró, maga után színes, csilámos sávot húzó vámpónit. Tündérvért kapott kezdetben. A póni örömmel nyalogatta fel a tálkából, majd nevetős nyihákolást hallatva a levegőbe szökkent – és ott is maradt. Lábaival vágta mimelve körözget a laborban, döbbszent közönségének csodálatát, no meg új képességét élvezve.

– Hogy szedjük le onnan? – kérdezi a törp.
 – Mit szólsz a lasszóhoz? Lepkeháló?
 – Nem jó, ahhoz túl magasan röpdös.
 – Jutifalattal lecsalogatás?
 – Mit adsz egy lónak, ami jutalomfalat? – pillant a varázslóra cinikusan Köbgyökettő.
 – Nos, ha a pónikból indulunk ki, akkor kockacukrot, vagy répát. Ha a tündérekből indulunk ki, akkor levendulavirágból készült pillecsemegét.
 – De most ez egy tündér-vámpír-póni.
 – Vámdér-póni. Vagy legyen tünpír?
 – Ne tupírozd az idegeimet! Szedjük le onnan! Máris megvan, mivel leszek gazdag dombi törp!
 – Éspedig?
 – Járni fogom a Száznevű város negyedeit, részeit, és bemutatózom velem! Mindig másféle vérral itatom! Még senki se látott, vámdér pónit, de vámkúr és vámglin patást se!
 – Nyakonöntő nem fog ennek örülni, ha a fülébe jut! – csóválja a fejét a varázsló.
 – Nyakonöntő vámpír-pónit keres. Nekem ennél több van! – bökö a levegőbe Köbgyök, a fent termikelő hátsóra.
 És, mert a Sors kereke a Száznevű városban is megfordul, pláne, ha felkeltik a figyelmét, Köbgyökettő és Kókuszpók, a varázsló kinézetű varázsló mit sem sejt a Szolgáltatóházban kitört hisztivel vegyes dührohamról.
 – A pónimat akarom! Most! Vértürdőt fogok rendezni! – toporzékol a kislány.
 – De hát épp az imént fürödtél! Ne pazarolj! – morran rá Huk, a barbár barbár. Egy ideje unja már a kis iszonyat nyavalygását. Nyakonöntő jó ideje a távollétével tünteti őket. Lehet, eltűnési viselkedése van. Addig is meghagyta Huknak, hogy őrizze a Szolgáltatóházat, és benne egyik ismerőse unokahúgát, akinek a pónija az egyik különteremben van elszállásolva, jó indokkal. A kislány azóta a nyavalyatörést hárfázza a barbár amúgy sodrony-idegzetén. El is nevezte RiCsajnak.
 – Akkor is a pónimat akarom! – kiabál a csemete.
 – Csokit? Cukrot? Rémlidércet? Sárkánykigyó tüzes leheletéből gyúrt láng-golyókat?
 – Pónit!
 – Szeletelve jó lesz?
 – A nénikéd térde kalácsában a porc lesz felszeletelve, ha azonnal nem kerítéd elő a lovamat!
 – Miért nem alszol? Majd reggel játszol a pónival.
 – Megvesztél? Vámpír a póni! Este élénk, nappal alszik!
 – De te nem vagy vámpír, még csak révpír se! Mit szólnál egy kis éjféli nasihoz?
 – Jó! Hozz egy szelet manó combot! De ne véresen! – veti le magát a kislány az ágyra, arcát duzzogósan felfújva, karjait maga előtt, anatómiailag lehetetlenül összefonva.
 – Rendben, denevért is rakok mellé.
 Huk dohogva vonul ki a kis lánylány szobájából. Valami csattan az ajtódeszkán, amint behajtja azt maga mögött. Feltehetőleg az utolsó vázát csapta a RiCsaj az ajtónak, ami megmaradt a szobában. Érthetetlen tevékenysége ez a lidérckének. Hát mit ártottak azok a vázák neki? Megillet, hogy most akarja és azonnal, de rögtön máris! Még mit nem! Azért a konyhába menet tesz egy kerülőt a póni tartózkodásának helye felé.

Vámpír-póni. Huk aztán találkozott különféle kislovakkal a Négyszögletű kerek erdő pontos másában. Sok apró, plüssnek tetsző, színes, vidám, idegesítő, csillámot pufogtató teremtmény. De egy vámpír-pónit sem látott közöttük. S mivel nem látta, így nincs is.

A terembe lépve azonban látványosan eltátja a száját. Pónit, egy darabot sem lát – ugye, hogy nem létezik! –, pláne nem vámpírt, ellenben észlel egy rakás, részegen, ordítva horkoló dombitörpét, kiömlött sört, szanaszét heverő kártyalapokat. Érzékeli a sarokban a szalmát is, de mit tudhat ő a dombitörpék szokásairól? Sok, kicsi, morgós, részeges lény, akik rosszabbak száz megveszekedett csíkos morcsáknál is.

Hukot elfutja a pulykaméreg. Az pedig eléggé toxikus dolog, már ami a környezetét illeti.

– Törpék! – bömböli el magát.

Eme tette érdekes megmozdulást eredményez.

Az összes szólított egy törpként ugrik talpra, kivont harci eszközökkel, ki csatakedvből, ki riadalomból ordítva, de van, aki csak azért üvölt, mert a többiek is.

Páran „még sört!” kiáltanak, majd visszahanyatlanak a padlóra.

– Ti töpörödött morcsákbólhák! Mi ez itt? – mutat Huk körbe a termen.

– Két sörért megmondom! – szájal vissza némelyikük.

– Mit kerestek ti itt? Mi ez a ribillió? Hol a pónim? – Ez a kérdés a Huk után sompolygott RiCsajtól származik.

– A póni! – kiáltanak fel a törpök. – Hol a póni?

– Hol a kártya?

– Hol a sör?

– Hol vagyok?

– És a szekercém?

– Ki ivott a korsómból?

– Ki feküdt mellettem?

– Kialudt a fáklám!

– Ki az a ki?

– Te ki vagy? – bökö a lánykára az egyik, kezdődő macskajajtól mogorva törp.

– Nem vagyok teki! Add ide a pónimat!

– Vagy vértürdőt rendez! – jegyzi meg Huk.

– Nincs a póni! Elkártyáztuk!

– És ki nyert?

A törpök ezen mélyen elgondolkoznak. Némelyek keringve gyötrik agytekerényüket, mások bambán merednek a fal egyik pontjára. Huk ellenőrzi: a semmit fixírozzák.

Aztán egyszerre kiáltanak fel:

– Köbgyökettő!

– Nekem ne matekozzatok itt!

– Ez a neve a dombitörpének, aki ellopta a minilovat, te barbár barbár!

– Aha. És azt tudjátok, merre lehet ez a Kétgyökkőb?

– Köbgyökettő. Ha jól ismerjük, és mert miért ne ismernénk jól, vagy kártyázik valahol a városban, vagy Kókuszpókkal vedeli a kékrumot!

– Ó, hogy az a zebrákat kecsesen kergető, elektromos kondenzátor csípje meg! – hörren fel az egyik, tekintélyes szakállhosszúságú dombitörpe, aki épp most kászálódik fel ülő helyzetbe a padlóról, bődületeset ásítva.

Egy emberként fordulnak felé a jelenlévők.

– Mit csinál a részegen imbolygó törp a botanikus kertben?

Döbrent hallgatósága hallgatását érdeklődésnek félreértve, rögvest meg is válaszolja a kérdést:

– Hát virágba borul! – Azzal visszahátal a földre egy csuklás kíséretében.

A nem kicsiny társaság e végszóra megindul pónit, törpét és varázslót vadászni.

Csakhogy a Szolgáltatóház így teljesen kiszolgáltatva marad, egymagában. De nem bánja. Végre pihen egy rendeset. Becsukja ajtajait, ablakaira legörgeti a redőnyöket, megrecsegteti-ropogtatja lépcsőit, falait, majd szusszan egy hatalmasat, nagy léghuzatot gerjesztve ezáltal, és lomjaiba szenderül.

A Sorskerék elgördül mellette halkán, puhán, nyikorgás nélkül.

Kókuszpók és Köbgyökkettő tapsikol és már-már táncot lejt örömeiben, a labor csak úgy visszhangzik tenyereik csattanásaitól. A vámdér póni, aki azóta vámdérlőmonpónivá avanszált, az elfogyasztott sellő-, és démontest vértől, jelenleg a vízben pancsikol, becsillámosítva a kicsi medencét tündérporával, feketére színeződött agyaráit villogtatva, széles vigkedvében.

– Barátom, adunk neki valkúr-esszenciát, és ragyogni is fog! – veri hátba a varázsló a dombitörpét.

– És utána meggazdagszunk!

– Meg iszunk!

– Megisszátok ti még ennek a levét, gazdagon! – dörren a hátuk mögött egy barbár hang.

A páros annyira hirtelen fordul hátra, hogy lábuk csak fél perccel lemaradva tudja követni a hamari pózváltást.

Egy barbárt, egy morcos kislányt és pontosan hét, mogorva, vagy félrészeg törpét látnak maguk előtt.

– Huk! Drága barátom, hát mi a sárkányásítás gerjesztette északi úrgyűrűfütyt hozott erre? – tárja szét a karjait örömeiben a varázsló kinézetű varázsló.

– Adj sört! – mordulnak a törpék, majd azonnal keresnek is egy megfelelő szélességű, kerek asztalt és körbeülik azt. Egyiküknél még egy majdnem épségben megmaradt kártyapakli is leledzik.

– Add ide a vámpónimat! – kiáltja RiCsaj.

– Na. Hallhattad.

– Vámpóni? Olyanunk nekünk nincs! – kacsint Köbgyökkettő Kókuszpókra.

– Akkor az meg ott mi az ájtatos manó ásta, ázott bőregér nektárjában lebegő, halbuzogány ütötte rémlény a szökőkútban? – mutat előre Huk.

– Ja? Nos, az kérlek alássan, egy vámdérlőmon-póni!

A szóban forgó épp akkor kapaszkodik ki a medence szélére, majd elereszt egy réműletes mosolyt közönsége felé, patájával üdvözlésképp feléjük integetve.

– Póni! – kiált a kis lánylány, és már szalad is felé. Átcikázik a varázsló lábai között, kétszer körbefutja a dombitörpét, majd a háts felé orientálódik. Csakhogy a szólított nem örül a viszontlátásnak. Ezt éles nyerítéssel, felágaskodással adja az egybegyűltekt tudtára.

Tündérporával a levegőbe rúgja magát, milliányi csillámot hagyva csak vízszerte, veszekedetten vijjog és lidércfogait csattogtatja, majd maga alá tojik egy szekérrelvaló, parázsló ganét, ezzel sikoltásra készítve a fenevadként utána rohanó RiCsajt.

Csakhogy a szerzett képességek, az üritéssel egyenes arányban csökkennek, pár patamozzanattal később végleg elfogynak, nem lévén megfelelő véрутánpótlás.

A póni Huk ölébe pottyan.

Ekkor gördül be a Sorskerék. A miniló besokall. Ekkora ijedelemtől fejvesztve ugrik ki a barbár karjai közül, és lerohanja az asztalnál mogorván ücsörgő törptársaságot, akik szerteröppennek a patás svungjától.

Kókuszpók lábait összekuszálva, s ezáltal szerencsétlenül farral előre magára ültetve nyargal körbe a laborban.

– Hogy pislogás nélkül nézze végig egy tucat troll fürdési rituáléját babgulyásban, és annak a levéből próbáljon harisnyával szűrve túrot csinálni teliholdas nyári éjszakán a manópálinkát fogyasztott árok-goblin, ne futkoss már itten össze-vissza, szana meg szét, barbáron-törpökön át! – Köbgyökkettő megpróbálja elállni a réműlt vámpóni útját. Ezzel viszont azt éri el, hogy a most már fúriaként vágató lovacska a fogai közé kapja a lábát és magával húzza a kövön.

Hármuk karusszeljét érdeklődve nézik végig a kövön ücsörgő törpök, akik a nem várt fejleményektől fejfáni és morcogni is elfelejtenek.

Huk fejszéjére támaszkodva unja az esztrádot, míg RiCsaj törökülésben tapsikol, biztatva hol egyiküket, hol másikat.

A póni csak fut és szalad, hátán Kókuszpók pattog ütemesen, csodálva élő járműve gömbölyű tomporát, mellettük Köbgyökkettő, a gazdagságot már abszolút nem remélő dombitörpe lobog, pónipofa által satuszorítva.

– Teli arccal vigyorgó kecses elfek cirógassák réti dombi lidércek golyóit a rózsaszín bársonypókjaik által szőtt hálókka, hárfák lágy zenéjére, a teljes családjának szeme láttára, hogy minden közös ebédnél legyen okuk a szorongásra, ez valami fenomenális előadás! – röhög fel Gyomivadék, nevéteben felhemperedve és magával rántva még két, vele együtt hahotázó társát.

Sorskerék úgy dönt, eleget látott. Inkább visszamegy a Szolgáltatóházhoz, és megkéri Nyakonöntőt, hogy olajozza meg némely részét, amennyiben hazatért már.

A miniló kifulladás. A varázsló kinézetű varázsló legurul róla, majd felhemperedik, mint egy bűdös sárkány-ganéjtű bogár.

Köbgyökkettő kezét-lábát szétvetve elterül a padlón.

RiCsaj visongva öleli kimerült kedvencét, elárasztva cuppanós puszikkal annak szőrös, tömpe képét.

Huk ásít egy nagyot, a törpök egymás könnyeit törölgetve feltápáskodnak és összerakják az asztal maradékát. Aztán, a még mindig rajta lévő, megboldogult Bazalt pórásával a lányzó maga után vonsozolja blazírtan vonakodó minilovát.

– Elbuktam, Kókuszpók! – sírja el magát Köbgyökkettő.

– Se póni, se arany, se gazdagság, se hírnév! Pedig mennyi városlakónak tudtam volna örömet szerezni a látványossággal! Kezdve magammal!

– Ne bánd egy percig se – nyögi legyintve a szólított. – Nem tehetsz mindenkit boldoggá: nem vagy póni.

– Csak tartsatok elé egy tükröt – vigyorogja el magát Huk.

– Persze, hogy szemtől szembe lássam, a dombitörpék legszerencsétlenebbjét? – hörren fel az elkeseredett majdnem-gazdag törp.

Kókuszpók nehezen négykézlábra kecmereg, és szem-betalálja magát üzlettársával.

Bal kezét a homlokára csapva, visítósan felvihog és viszszaterül a padlóra.

– Mégis csak boldoggá fogsz tudni tenni mindenkit!

– Ezt meg hogy érted?

Remegve a kacagástól, azért sikerül csiholnia egy pár percig tartó tükör-varázst.

Éppen elegendő ideig ahhoz, hogy Köbgyökkettő, a nem gazdag, és nem is sikeres dombitorpe szembe találkozhasson foncsorbéli másával.

– Elfelejtettem megemlíteni – hahotázza Kókuszpók –, hogy a vámpír-póni harapása átváltoztatja azt, akibe beledezszmál!

– Úúúúú! Még egy póni! – sikkant fel RiCsaj és már rohan is a dombitorpéből pónivá vált Köbgyökkettőhöz,

aki dermedten ül méretes sejhaján, állat leejtve a látvány hatásától.

– Kelpi üti a lápi lidérced, tökfej! – kurjant fel Gyomivadék, két kártyát az asztalra dobva.

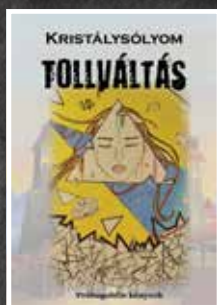
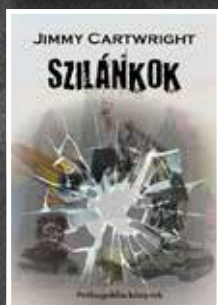
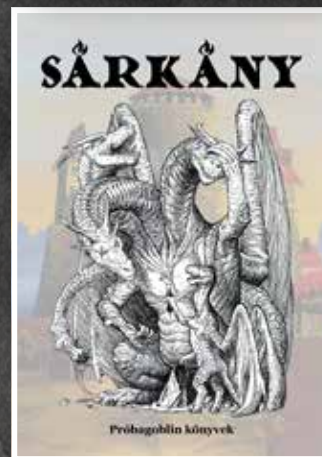
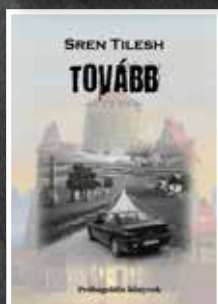
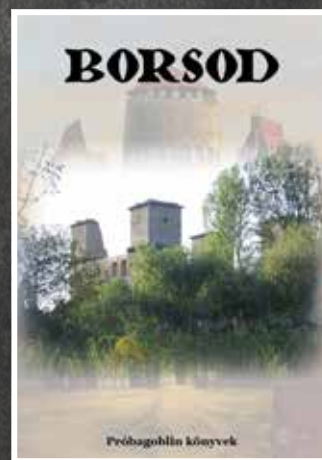
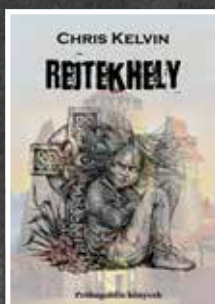
– Még mit nem! Hegyi nyamnyam a vécé-szmötyire! – érkezik a válasz.

Huk felnéz a lapjaiból. Elgyönyörködik a kezeivel, retardált fókaként csapkodva, némán röhögő varázslón, az ultrahangon visongó kislányon és a dombitorpéből vámpír-pónivá változott Gyökkettő trióján.

Már-már nosztalgikus szemlélődését, mint mikoron önmaga szerzett meg egy teljes ládányi kincset Puff, a varázsló és Garden törpe elől, egy felcattanás szakítja félbe:

– Hogy részeg dombitorpék kergessenek meg titeket a Próbagooblin kazamatáiban! Hát hol késik a sörünk?!

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Mozijegy

SzaGe

Medencék és horrorok

Éjszakai merülés / Night Swim (2024)

Kölyökkorom csodálatos éveiben feltűnt, hogy a legtöbb amerikai filmben, ami kertvárosban játszódott, bizony, tartozott a házakhoz egy kristálytisza víző világoskék medence. Irigykedve néztem, ahogyan lubickoltak benne a szereplők, ahogyan vidáman csapkodták a vizet maguk körül, vagy csak békésen úszkáltak fel s alá. Apáink eközben Sabrina néni idomait lesték a zenecsatornákon. Amikor ment a Boys Boys strandlabdás videoklipje, a szél is megállt pár percre. Aztán jöttek a horrorfilmek...

Két emlékezetes „medence-jelenetes” rémület maradt meg bennem, melyek után még a strandon se mertem vízbe ugrani az osztálykirándulásokon. Tudom, röhej, de a múlt ijesztő szilánkjai néha nehezen gyógyuló sebeket okoznak a gyermeki elmékben. Tehát az egyik ilyen gyöngyszem a Rémálom az Elm utcában 2. (1985) részében volt, ahol a film vége felé Freddy Krueger kiosztotta a népet egy medencés buliban. Emlékszem, ahogy rotyogott a víz, miközben az égett pofájú entitás vérfürdőbe fojtotta az önfeledt szórakozást. Ezek után engem is rémálmodok kínoztak, és egy életre szóló lecke lett Wes Craven agyszüleménye. A másik horrorfilm lényegesen kevésbé véres alkotás, de annál inkább „lélekbemászás” képsorokkal hozta rám a frászt. A Ház (1986) első része több szempontból is mestermű, amely káprázatosan ügyes és egyben undorító maszkokkal is operált. De volt még valami benne, amely a legnagyobb félelmet generálta, mégpedig a medence, ahol a főszereplő kisfia eltűnt. Természetesen a film végén kiderült, hogy csak valamiféle dimenzionális átjáróként szolgált a „mesterséges” víztömeg, mégis a zsigereimben éreztem, hogy távolságot kell tartásak a medencéktől. Legalábbis egy időre.

Ezzel elérkeztem az idei év egyik első horrorjához. Az Éjszakai merülés (Night Swim 2024) központjában egy kopottas medence szerepel, amelyben egészen furcsa dolgok történnek. A film alapötlete egy 2014-es rövid horrorfilmen alapul, amit érdemes megnézni, ha éppen csak pár percünk van az efféle szórakozásra. Bryce McGuire író és rendező mindkét alkotásban megpróbálta összefűzni a

túlvilág mezsgyéjét a valósággal. Végül felemás érzéssel, de rá kellett jönnöm, hogy körülbelül ugyanazt az élményt nyújtotta a másfél órára tornázott idei próbálkozás, mint a 2014-es rövidfilm. Most jöhet a parasztosan feltett kérdés: „He, megérte ezt lefogatni, bátya?” A választ nem lehet egy szóban leírni, mert alapjaiba véve nem lett ordas bukta, mint ahogy azt sok kritika megírta. Nekem más-ként csengett a medence túlvilági csobogása.

Az alapszituáció mangalicaszíros klisével keni meg az ismétlődés száraz kenyerét, avagy egy kétgyermekes család új házba költözik, melynek sötét titka van. Eme misztérium forrása a kertben heverő medence, ami a ház új urát, aki mellesleg degeneratív betegségben szenved, életerővel tölti fel. Eközben a család többi tagját már nem hordozza ily módon a tenyerén, mert látomások és egyéb alattomos módszerek kíséretében megpróbálja a mélybe rántani őket. A feszültség egyre jobban növekszik a házaspár körül. Idővel viszont mindenkinek világossá válik, hogy a medence túlvilági erejének szándéka sötét, mint az éjszaka. Ekkor egy matekegyenlet kiszámíthatóságának módjára felveszik a kesztyűt, illetve a fürdőruhát, és megpróbálják megállítani a vízben hömpölygő túlvilági entitás zaklatását.

Ha most feleltetnem kellene az Éjszakai merülés-t, akkor egy közepessel küldeném vissza a helyére, és jövőhéten adnék neki újabb esélyt a feleletre. Látszódik rajta, hogy szívvel-lélekkel próbálták leforgatni, de hiányérzet gyötört szinte mindenhol. Mintha a stáb tudása felemás lett volna. Ebből hatalmas katyvasz lett, ami szerintem felnyomta sok kritikus vérnyomását, és nem az izgalomtól. Őket is megértem. Pedig a vizualitás sok helyen kiválóan tükrözte a készítők eredeti szándékait.

Ezért szerencsére nem annyira „kritikus” a helyzet. Az Éjszakai merülés kiváló film olyan szempontból, hogy aki szeretne megismerkedni a túlvilági, vagy paranormális mozgóképes zsáner fogalmával, annak ez ideális belépőjegy, mert majdnem minden kötelező kelléket belepakoltak, ami manapság jellemzi ezt a vonalat. Akinek netalán víziszonya van, annak hatványozottan is hatásos lehet, persze csak a józan ész keretein belül érdemes rá jegyet vennie.

A színészi játékot szintén hármassal jutalmaznám. Nem erőltették túl magukat a srácok/lányok. A gárdában talán Wyatt Russell neve lehet ismerős sokunk számára, hiszen szerepelt az Overlord (2018) háborús rémületében és a Sólyom és a Tél katonája (2021) sorozatában. Lenyomatot viszont ő sem fog bennünk hagyni. Ezt leszámítva imádtam a fekete erektől lüktető arcát, de nem szeretnék spoilerezni a filmből. Aki kíváncsi rá, úgyis megnézi az Éjszakai merülés-t. Legfeljebb jobban odafigyel majd a saját medencéjére. Hiszen, ki tudja, mikor fog látni a víz alól egy sötét alakot, aki éppen a kezét nyújtja az ugródeszka mellől.

Mindenesetre idén a kötelező vegyszerek mellett szentelt vizet is öntök majd a medencénkbe. Jobb a békesség...

TUJAD?

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete HANGOSKÖNYV változatban is elérhető a MEK-en, illetve a YouTube-on!

Szerepel a kötetben sellőtől a macskákig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

Erdős Sándor

Lélektűz

Ha úgy érzed, hogy itt van a vég.
Úgy érzed, hogy mindenből elég.

Érzed kihűlt már a lelked.
Kihűlt az érzelem benned.

Érzelmek alá gyújts új tüzet.
Gyújtsd meg ameddig lehet.

Ameddig erős tűzzel ég.
Erősebb lesz a gyengeség.

Kohász

Vágyak

Színekre vágyom.
Ez kit érdekel?
Az minden álmom,
hogy ébredjek fel.

Ha rád tekintek,
téged lássalak,
ne teperjenek
le magas falak.

Ne köpjenek le,
mint alávalót,
aki szeretve,
olyan régen volt.

Jó akart lenni,
de forró a szív.
Valót keresni
mindig vívni hív.

Kívánságkosár
lenne az élet?
Nem hiszem, habár
mindig remélek.

Szebbet, és jobbat,
és emberibbet,
simogatóbbat,
és egyre többet.

Szűk markú élet.
Nincs semmi ingyen.
Kegyelmet kérek,
de hol van Isten?

Natali Sanders

Boldog Új Évet!

Én a régit lezárom,
tisza szívből kívánom,
hogy az új év jót hozzon,
bó egészséget osszon.
Virradjon ránk szerencse,
kamránk legyen megtelve.
Bukszánk ne legyen üres,
szerelmünk lángja tüzes
maradjon, össze tartson,
hűségvirágot hajtson.
Családunkkal karöltve,
átérjünk a jövőbe.
Ott maradjunk szeretve,
a sok rosszat feledve.
Köröttünk sok jó barát,
visel vicces maskarát.
Eljlesztve a rosszat,
mi mindig velünk koslat.
Sípbal, dobbal elúzzuk,
Az óévre rátűzzük.

Tumicz Krisztina

közel az éghez

most már oly közel az ég
megérinthezném
rám nevet a hold
olyan szórakoztató
most minden kékből
luxus hotel az égben
most hogy ez is megvan
és vége mindennek
repülök
ne vess ameddig nevetni tudsz
ameddig sosem hazudsz
ameddig a szót ki bírod mondani
beszélj csak hallja valaki
mondják túlzás a végzet
érthetetlen a hossza
minden olyan hippi
kár gondolkozni rajta
utólag
minden oly szép
oly közel az ég
futólag
egyszer még
olyan tiszta a kép
ne gondold
hogy bolond vagyok
mert már semmit nem akarok

Ann Heart

Tavaszz

Ó zöld szín, mily pezsdító
Tél után út a kiesből.
Üdítően hatsz a lelkekre
Felgyorsítod a vért az ereken.

Százezer szám színes virág
Mindenki rajong érted, s imád.
A kertben vagy csak a balkonban
Élénk kompozíciót alkotnak

A nap is érezteti erejét
Csak úgy ontja magából melegét.
Száz ágra süt, ha teheti
S, ha a felhők serege is engedi

Ó tavasz, te szeszélyes
Lengén öltözni még veszélyes!
Az ember lelke végre felenged
A tavaszi nap sugara melenged.

Baranyi Imre

Komor telünk

Vajon ki fogja most kezébe
a lelkeink vad ostorát,
ki az, hogy így halunk meg érte,
fogadva el, ma nincs tovább,
kiért a kín, amelyre lágyan,
közelgve jó a virradat,
de annak ócska tarsolyában,
csupán komor telünk fakad?

Fejünk kinek hajol ma újra
a bárd alá megalkuvón,
ki dönti álmaink halomba
megannyi balga hajnalon,
ki fojtja meg szelíd jövőnket,
a bendejét ki tömte meg,
mutatva minden éhezőnek,
tiéd csupán a rettenet?

De nem lehet ki másra fogni,
magunk vagyunk a bűnösök,
mi hagytuk elhatalmasodni
a mételyét magunk között,
s viseljük ím e kórt azóta,
amelynek ég a láza bent,
nem is maradt talán tudója,
ki az, ki ily botort ma ment?

edwardhooper

Nincstelen

Szétszórtam mindenem,
Mint a lenyugvó Nap
Utolsó sugarait.
Sarumon a por megrekedt,
S bőröm kicserzette
A kinti messzeség.
Nem maradt már semmim,
Csak a lelkemben egy gondolat.
Nagy voltam, s most
Mily kicsiny vagyok,
Felettem ragyognak a kietlen,
Távoli csillagok.
Vándor botom az éji Hold,
S a múlt mögöttem ballag,
Előttem a hallgatag jövő.
Kalapom fejemre nyomom,
Tarisznyám vállamon leng,
S mohón kapok egy délután után,
Mikor láttam szemedben
Egy könnyű fénysugárt izzani.
Nincstelen kőszaként
Neked adtam mindenem,
S nem vártam mást érte,
Csak egy futó mosolyt arcodon.

csabi6669

Dérre ébredtem...

Dérre ébredtem. Ablakom még
ki sem nyitotta álmos szemét,
s a Csönd sem hagyta el
a mélabús zenéjét.
Örökös muzsikáját,
melyet minden éjjel elkezd és folytat,
míg a parányi ember
ki nem üti kezéből gondos hegedűjét.
Egy kősa résből a falon
fény ömlik át kis vonalon.
Körülöttem a fogasról lebegnek
ruhám, mint rémisztő kísértetek.
Árnyai nappali önmagamnak:
a rabnak, rútnak,
az ügyetlennek,
kit olykor szidok, s ki, majd ha feltámad,
elfoglalja helyem eme porhüvelyben.
Ölelj, ölelj, ó, ne eresz el, ágyam,
te mindenkori vacok,
akit nem kértem magamnak,
mint ajándékát a gyermek,
de enyém lettél
eme édes szolgaságban,
te jó, te ölelő,
meleg és végtelen magányosságban.

angyalka146

Vágy-álom

Vágyakozom egy képre,
lassú, múltó feledésre,
érzésre, mi feldereng,
s tudom: te vagy odabent.

Kereslek inkarnációk óta,
kérek, szeress engem újra!
Lágyan ölelj, csókolj lassan,
kínozz kéjjel öntudatlan!

Légy velem, szárnyalj újra,
kettőnk közös útja
egyfelé visz: az Egbe!
Ott süllyedünk sötétségbe.

Charles

Mikor veled repültem

Belesüppedek az ágyamba, s
Hagyom, hogy a tér összemenjen.
Magukba zárnak kétségeim,
És megnevettet a gyötrelmem.

Csak kacagok gyarlóságomon,
Kinevetem a magányt.
Torz árnyékok állnak körbe,
Én megcsókolom a lányt

Ki mellettem fekszik pőrén,
Ő is velem nevet,
Selymes, puha ujjaival
Simogatja mellemet.

Villogó fények kavalkádja
Tépi szét az este csendjét.
Lassan úszó füstpamacsok,
Szenvedély és meztelenség.

Összezárul fáradt szemem,
De elaludni nem tudok,
Lebegek a testem felett,
Dúdolok egy dallamot.

Még negyed óra elszalad,
A hold bekacsint az ablakon.
Szokatlanul telt mosoly
Csillan fel az arcomon.

Összefolyik képzeletem,
És a valóság rémképe.
Lassan álomba merülök.
A történetnek ezzel vége.

atesz990

Vallomás

Te sem vagy kivétel, nincs többé szeretet,
Nem hagytad, hogy megfogjam a kezedet.
Forró voltam hozzád, égtem belülről,
A szívem te is magányosan hagytad,
Csak kémelettél felülről.
A nagy tűz helyett keletkezett a parázs,
Nem hagytál szavakhoz jutni,
Csak süvített a vallomás.
Kicsiny dolgokra fogtad az igazságot,
Te sem váltottad meg bennem a világot.

Krómer Ágnes

Angyali csend

Érted, mit dúdolnak a cigarettázó angyalok?
Bal kezükben kard, jobbjukban csak sár.
Nézd, mi az ott, csak a semmi csillog ott?
Poros pusztaságban megreccsen a bánat,
szépen kérlek téged, ne szidd az anyámat.
Fogatlan csecsemőként gügyög az élet.
Egymást mindig szeressétek! Kérlek!
Penge élen lecsordul egy vércsepp!
Látod, hogy virágot bontott a nihil.
Döglött katica is álomba szenderült,
négyzetes kerek erdő szélén éljél.
Gyűjts rá! Részegen sohase smárolj!
Látod a bamba angyalt a karddal?
Alszol talán, mind csak álmodunk!

Józsa Bence

A csend

Némaság honol, s a szél
Virágzó fákkal dacol,
Madárka csivitel halkan,
Énekét megőrzöm e dalban

A felkelő Nap, a lélek
Tisztán ragyog
A fellegek felett,
S szerelmet ígér
E bájos képzelet

Minden illúzió elillan
Egy röpke perc alatt,
A madárka elrepül,
Bús magányom cseppekként,
Komótosan el is szenderül.

Jimmy Cartwright Kanizsai traktor

Megy a Traktor, megy a Traktor Kanizsáááára.
Kanizsai Kanizsai Traktorállomáááásra!
Benne úla Pampalíni,
Kija Traktort, kija Traktort elvezeeeti.

Megy a Traktor, megy a Traktor Kanizsáááára.
Kanizsai Kanizsai Traktorállomáááásra!
Mögötteeja szántóeeeke,
Mija szántást, mija szántást barázdáááája!

jocker

Nők legjobbika: Aliz!

Te vagy... nők legjobbika, Aliz!
Anyád tartja, hogy még ne palizz?
Lehetnék mi egy pár.
Benne repertoár...
Anyád biztos félt: kezem tapiz.

Bár anyám félt, s ellened lázít -
Széltől is óv ő... de mit számít!
Én már alig várom,
Hogy legyél a párom.
Szerelmedtől szívem nem tágít!
*

Nélküled doh-szagú az élet,
Találjuk már meg a békémet...
Legalább presszóznánk...
Beindulna "csatánk"...
Érezném, hogy szívem ölelhet.

Érted égő vágyak átjárnak -
Belehalnék, ha nem látnálak...
Leljük meg a békét,
Szívünk érintését.
Presszónál, vagy bárhol... várnálak!
*

Nők legjobbika Te vagy, Aliz!
Te szolgáltatnád, ami: nő-íz!
Foghatnánk kezünket,
Mutatnánk lelkünket.
Lehetne, életünk továbbvisz?

Te vagy a megtestesült álomom,
Lelkem Feléd boldogan tárom.
Vedd kezébe kezem,
Maradj mindig velem...
Helyem csak melletted találok.

Erdős Sándor A beteg nyárfa

Beteg nyárfa áll a réten
bánatában kérge hull.
Egészségnek, vidámságnak
emléke is megfakul.

Beleborzongott a szélbe
rezgett minden levele,
aranysárga színbe zárul
idő apró szelete.

Ám a remény is utat tört
nő egy apró csemete,
ég felé tárja ágait
jövő karol most bele.

Alkony

Lehajtott fejjel

A vers itt marad. Csak én, én múlok el...
Mennybe vágynék, ha kapnék szárnyakat,
de lehet, hogy maga az ördög visz el,
ha bezárul a kéklő árnyalat.
Álmodtam róla, hogy magával cipel.
Úgy hitte, fázom, s jó, hogy rám akadt.
Emlékszem, nem féltem. Az élet ilyen.
Hamisak, igazak... hiszem, nem hiszem.

Alkotott pokol... egyre nő mélysége.
Hajszolt a bűn, ártani szenvedély.
Hogy honnan ered...? Soha nem lesz vége...
gonoszé e kór, egy lélek-fekély.
Fölénnyel csábít gőgje a hűségre.
Eladott lelkekért pazar esély...
Cinkos lehetnék... a vonzását érzem,
lehajtott fejjel, rózsafüzér kézen.

Könyörgés fakad, soha nem írt imák,
nincs jegyzett leltár, az sem, hogy hányszor
szakadt fel sóhajtott "Ámen"... csendvilág.
Kinyílik, ha kell. Itthon a vándor!
Családért fohászom sokszirmú virág.
Magamért nem kell, talán majd máshol,
ma még vagyok... a gondolat bezárul,
"Isten hírével" a sötét megbámul.

Adj erőt, jó Uram! Meg ne szánjanak,
sötétlelkű malasztot keresők!
Mert erőssé tesz, az is, ha bántanak
álszent "simák" és méregkeverők.
Bennem vénült el... haragom hallgatag.
Az üres szók sehonnán eredők.
Csak is Isten lát a lelkem tükrével.
A vers itt marad. Csak én, én múlok el...

